

קטלוג

תערוכת עבודות נבחרות

מגמת אמנויות העיצוב

פרויקט משותף של אקדמית עמק יזרעאל, המנהל לחינוך
טכנולוגי במשרד החינוך וקבוצת "תרבות"

אוצרת התערוכה

מאיה פרת, קבוצת תרבות

אלול תשפ"ד – ספטמבר 2024

בתערוכה מוצגות עבודות תלמידים
של בוגרי המגמה בשנת הלימודים תשפ"ד.

הקטלוג מכיל צילום מייצג ותקציר דף העמדה
של עבודות התלמידים המשתתפים בתערוכה.

הקטלוג מסודר על פי סדר האלף-בית של שמות של המציגים

עזרה ותמיכה

מפמ"ר: עינת קריצ'מן, מגמת
אמנויות העיצוב, המנהל לחינוך
טכנולוגי

בחירת עבודות

מאיה פרת, תמר כרמי;
טל לוטן, איריס ברנע, נעה רז מלמד

עריכה ועיצוב עריכה לשונית

תמר כרמי דליה יוחנן

זה מתחיל בצעד / עדי אברהמי

"שאדם אחד, יחיד ומיוחד, פוסע צעד קטן, אל עבר מה שכבר מזמן, הפך סיפור ישן, חלום רחוק מכאן, פוסע צעד קטן, עושה את הבלתי יאומן, מכל האנשים, ובין אלפי דעות, פוסע צעד קטן, נושא עיניו אל הבאות, בתעוזה גדולה, באומץ לב, ושתי עיניים בורקות, וזה מתחיל בצעד, זה מתחיל בחלום, זה מתחיל באזור בבטן, שתמיד ממשיך לנשום, זה מתחיל ממני, וממשיך אליך גם, זה מתחיל בדיוק בפחד, שניצחתי לא מזמן, זה מתחיל מדמיון, וממשיך למציאות, זה האומץ להפוך את הקשיים להזדמנות,

זה מתחיל בצעד, וממשיך למסע, זה מתחיל מאדם אחד, ועובר לאנושות כולה, כשאדם אחד, יחיד ומיוחד, פוסע צעד קטן, אל עבר מה שכבר מזמן, הפך לא אפשרי,

למן סיפור מקרי, פוסע צעד קטן, עושה את הבלתי יאומן, למרות כל הקולות, הוא לא ישקוט, עד שיסלול דרכו, עד שיפלו כל החומות, בתעוזה גדולה, באומץ לב, ושתי עיניים בורקות, וזה מתחיל בצעד, זה מתחיל בחלום, זה מתחיל באזור בבטן, שתמיד ממשיך לנשום, זה מתחיל ממני, וממשיך אליך גם,

זה מתחיל בדיוק בפחד, שניצחתי לא מזמן, זה מתחיל מדמיון, וממשיך למציאות, זה האומץ להפוך את הקשיים להזדמנות, זה מתחיל בצעד, וממשיך למסע, זה מתחיל מאדם אחד, ועובר לאנושות כולה, יש אלף אנשים, ולכולם דעות, אלף מתלבטים, אם לחיות, או להיות סתם בנאדם, כלוא בין החומות, של הפחדים שלא שלו, של אנשים שלא העזו לנסות, תהיה האיש שלא פחד, שלא חשב יותר מידי, מה יאמרו ואם כדאי, הכוונה תהיה לך כיוון, האמונה תיתן לך אמון בדרך,

וזה מתחיל בצעד, זה מתחיל בחלום, זה מתחיל באזור בבטן, שתמיד ממשיך לנשום, זה מתחיל ממני, וממשיך אליך גם, זה מתחיל בדיוק בפחד, שניצחתי לא מזמן, זה מתחיל מדמיון, וממשיך למציאות, זה האומץ להפוך את הקשיים, להזדמנות, זה מתחיל בצעד, וממשיך למסע, זה מתחיל מאדם אחד, ועובר לאנושות כולה."

עדי אברהמי , שחקנית, זמרת ומלחינה, צעירה - ישראלית - כמוכם, והעיקר - כישרון אדיר שזוכה לרגש את כולנו במילותיה, ממש כמו קטלוג – תשפ"ד המעיד

על צעדים ראשונים לקראת התחלות גדולות.

לתערוכה זו השנה ערך מיוחד, היא משקפת סיכום של 2024- תשפ"ד, שהתחילה סמוך ל 7 באוקטובר - יום בלתי נשכח עבורנו, יום שעדיין לא הסתיים.

התערוכה והקטלוג המלווה שלה , מעידים על היכולת כנראה מאוד " ישראלית" של כולנו, לפסוע צעדים קטנים כדי לעשות, את הבלתי יאומן.

שתהיה דרך צלחה – וזכרו את מילותיה של עדי: "יש אלף אנשים ואלף דעות", וטוב שכך, העיקר תתחילו ב-חלום, וצאו למסע ב-אומץ..

הערכתי הרבה למוריי המגמה למשפחות ותלמידים

עינת קריצ'מן

מפמ"ר מגמת אמנויות העיצוב

המנהל לחינוך טכנולוגי

קמח לגר, כמו צמח בר

<https://www.musixmatch.com/it/testo/%D7%A2%D7%93%D7%99-%D7%90%D7%91%D7%A8%D7%94%D7%9E%D7%99/%D7%96%D7%94-%D7%9E%D7%AA%D7%97%D7%99%D7%9C-%D7%91%D7%A6%D7%A2%D7%93>

אביטל מרגולין זירת קרב

בית הספר המקיף אורט, ע"ש יגאל אלון, נוף הגליל

טכניקה מעורבת: פלטת עץ 2.40 מ'x 1.20 מ'x 39;

בדי לבד, חוטי צמר, אקריליק,

רשת חלונות, צינורות פלסטיק שחורים גובה 50 ס"מ.

עבודתי מבוססת על סיפורי האישי. לאורך שנות לימודי בתיכון ובחטיבת

הביניים חוויתי אובדן בן משפחה, פגיעה חברתית ופגיעה אישית.

בנוסף, בגיל צעיר התגלתה אצלי מחלת עניים מורכבת, עימה אני מתמודדת עד

היום. בעקבות המחלה אני עוברת בדיקות אינטנסיביות בבתי חולים ומטופלת

תרופתית באופן קבוע. החוויות הללו גורמות לי למאבק פנימי וחיצוני .

בחרתי לעסוק במאבק זה ולהדגיש את דרך התמודדת שלי עימו. לחשוף את

זירת ההתמודדות בפני הקהל וכך אולי לעזור למתמודדים נוספים - אינכם לבד.

עבודתי עוצבה כזירת קרב אגרוף המכוסה בפלסטרים וסביבה רשת . משטח

הפלסטרים מייצג את כמות פצעיי ומבטא את העובדה שאני עדיין בתהליך

החלמה. משטח הפלסטרים הוא סטרילי, לבן, נקי, אינו מדמם, כדי להדגיש את

תהליך החלמה ואת יכולת ההסתרה שלי מהחברה סביבי ומהעולם. אף אחד

לא ראה אותי מדממת, לא צפה בי מתמוטטת, זולת חברתי הטובה .

אגם אסייג

נקודת שבירה

אורט ע"ש יצחק רבין, גן יבנה

טריפטיכון, שמן על עץ

עבודתי עוסקת באובדן. כל אדם מאבד משהו בחיים, אם זה בעקבות מחלה, מוות או נסיבות חיים.

בעבודה אני מציגה שלוש נשים שאיבדו חלק מגופן, בשתיים מהן אני מציגה את החוויה האישית שלי, של סבתי ודודתי שחלו בסרטן השד וסרטן העצמות. סבתי חלתה בסרטן השד כשהייתי קטנה ולדבריה נתתי לה המון כוח להמשיך ולהילחם. היא עברה כריתת שד, החלימה וניצחה. דודתי חלתה בסרטן העצמות שבעקבותיו נקטעה רגלה הימנית. במהלך מחלתה, הייתי לצדה ולצד משפחתה ועזרתי להם בכל התקופה הקשה.

בחרתי לצייר נשים כדי להראות כמה נשים הן חזקות ולוחמות. סבתי ודודתי הן ההשראה שלי לכוח, אופטימיות ואהבת החיים. בחרתי לצייר אלות רומיות בגלל שהן חזקות ומרשימות, שיא הפאר, השלמות והיופי, ולמרות שהן לא שלמות הן מושלמות בעיניי.

**אגם אסייג
נקודת שבירה**

אגם עמרם

הכל לטובה

עירוני ב' על שם יצחק רבין

טכניקה: ציור בשמן על בד קנבס, פיסול בקרטון גלי חום

ב 7.10.23 פרצה מלחמה שזעזעה את כל העם ומאז נפלו בה רבים מחיילינו שהגנו על עם ישראל בגבורה.

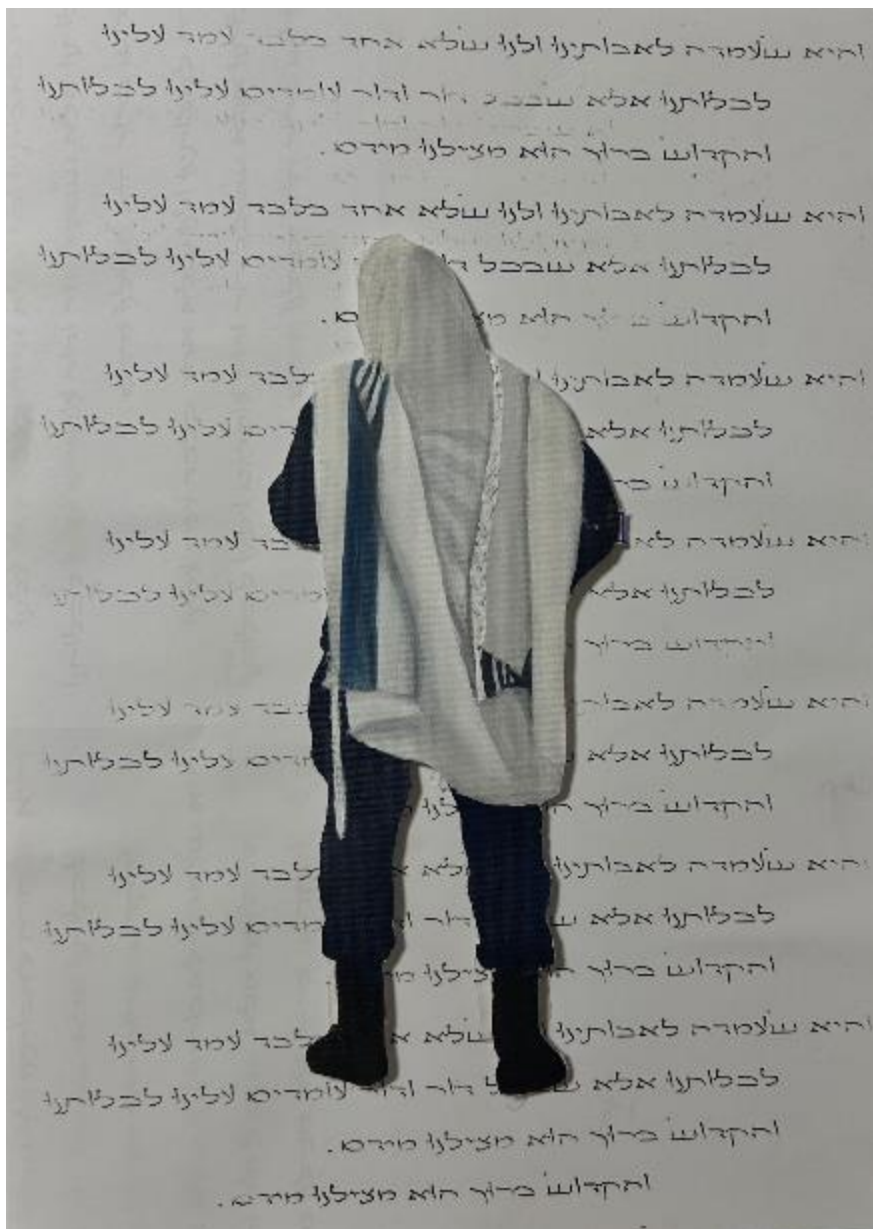
היצירה נבנתה בהשראת המשפט מתוך הפיוט בהגדה של פסח: **"וְהָיָא שְׁעֵמְדָה לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ, שְׁלֹא אֶחָד בְּלֶבֶד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שְׁבָכַל דּוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם."**

היצירה מתחלקת לשני חלקים- פרידה (מוות וכאב) והתחדשות (לידה ושמחה) וברקע מתנגן השיר "והיא שעמדה".

פרידה מחללי כוחות הביטחון - לוחמים שנלחמו על הגנת המולדת. עשרה מלאכים (כמניין הדרוש לקיום תפילה) מרחפים במעגל סגור, עם טלית העוטפת אותם ומקיימים תפילה לאחר שהקריבו את חייהם למען עם ישראל.

התחדשות ולידה - במרכז מעגל המתפללים ניצב "כיסא משבר". עפ"י לשון המקרא והתלמוד זהו שמו של כיסא היולדת, המנכיח את דמות האישה למרות חסרונה הפיזי. ניגוד המשמעויות מעורר תקווה: מתוך משבר צומחים חיים חדשים.

חיבור מעגל המתפללים וכיסא המשבר, מבטא את כוחו ואהבתו של הקדוש ברוך הוא לעם הנבחר ולגיבורים של עמנו, כאמור: **"בְּכָל דּוֹר וְדוֹר... הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם."**

סרטון

אגם עמרם, הכל לטובה
ניצב "כיסא משבר".

אדוה לוי SEA'S SOUL

גאון הירדן דרכא, קיבוץ נווה איתן
אקריליק על בד, 5 ציורים בגודל 50X40 ס"מ

אתה לוקח נשימה ומתעורר במקום לא מוכר. השמיים הכחולים ללא ענן וסביבך אוקיינוס מלא חיים וכל החוויות שלא חווית. אתה לומד איפה את סביבתך. אתה מנסה להסתגל לשינויים, אבל זה נהיה קשה יותר ומפחיד יותר. אתה מצליח להתמודד עם הגלים והרוח, הגשם וחשכת הלילה. אתה טובע בים של סביבתך, בים של עצמך, של כל שינוי. אתה מושיט יד לשמיים, אל פני השטח מנסה להרחיק את העננים את השמים ומנסה לשמור את הראש מעל המים, כדי לשאוף נשימה קטנה והים סוחף אותך. כשהסערה מפסיקה ואתה צף על פני המים, השמים בהירים והכל רגוע, רענן ושליו. אתה נושם את האוויר, את השמש החמה, את צלילי הים, את החיים. אתה מתחיל להסדיר את נשימתך וליהנות מיופיו של הים, זה לא בלתי אפשרי. כשאתה מגיע לסוף, ליבשה, שאריות הסערה עדיין ניכרות. אתה נותן מבט באוקיינוס ונושם.

אדונה אזרלה

השבת השחורה

הגימנסיה העברית ירושלים

טכניקה מעורבת: אקריליק, דבק, צמר, נייר
ובדים. גודל: 50x70cm מ כל בד

בשבעה באוקטובר 2023 ביום שמחת
תורה, הותקפנו במתקפת פתע על ידי
ארגון הטרור חמאס. נשמעו אזעקות
בכל רחבי הארץ. ביום זה נרצחו, עונו
ונחטפו תינוקות, פעוטות, ילדים,
נערים, נשים, גברים וקשישים.
בחרתי לעסוק במלחמה ולהתייחס
לאירועים הנוראיים בדרך מופשטת.
הבד הראשון בסדרה מתייחס
לחטופים בצבעו הצהוב, הבד השני
מוקדש לחיילים ואילו השלישי מוקדש
לכל משתתפי המסיבה ברעים – נובה.

אדיר ליברמן שלשלאות המסכה

תיכון שיטה

צילום ועריכה דיגיטלית, מיקס מדיה

בתור ילד גדלתי עם צורך להסתיר חלקים מהזהות שלי- בגלל הציפיות של הסביבה, בגלל מוסכמות חברתיות ובעיקר בגלל הבושה ממה שיחשבו.

היצירה מורכבת משש תמונות שהמוטיב החוזר בהן הוא המסכה, מעבירה מסר של ההסתרה.

בחרתי להשתמש במסכה אדומה בוהקת עם מראה חגיגי ומנצנץ כביטוי לניסיון לדבקות בשלמות וייפוי המציאות כפי שהייתי עושה פעם.

לא אהבתי חלקים בי, כך שניסיתי ליצור מציאות שאני והסביבה נאהב, ויותר מזה, דאגתי שה"מסכה" תהיה כמה שיותר משכנעת כדי שגם אני אאמין בה.

בנוסף, על מסגרת היצירה מונחות שלשלאות- מה שמתאר את הכליאה והחנק שהמסכה גורמת, והמראות שבין התמונות שגורמות לכם הצופים להסתכל על עצמכם פנימה ולחשוב אילו מסכות אתם עוטים ומה צריך לקרות כדי שתשלימו עם עצמכם ותורידו אותן?

עבורי המסכות ששמתי היו סביב זהות מינית, זהות לאומית ומצב נפשי. (המשך בעמוד הבא)

אדיר ליברמן שלשלאות המסכה תיכון שיטה

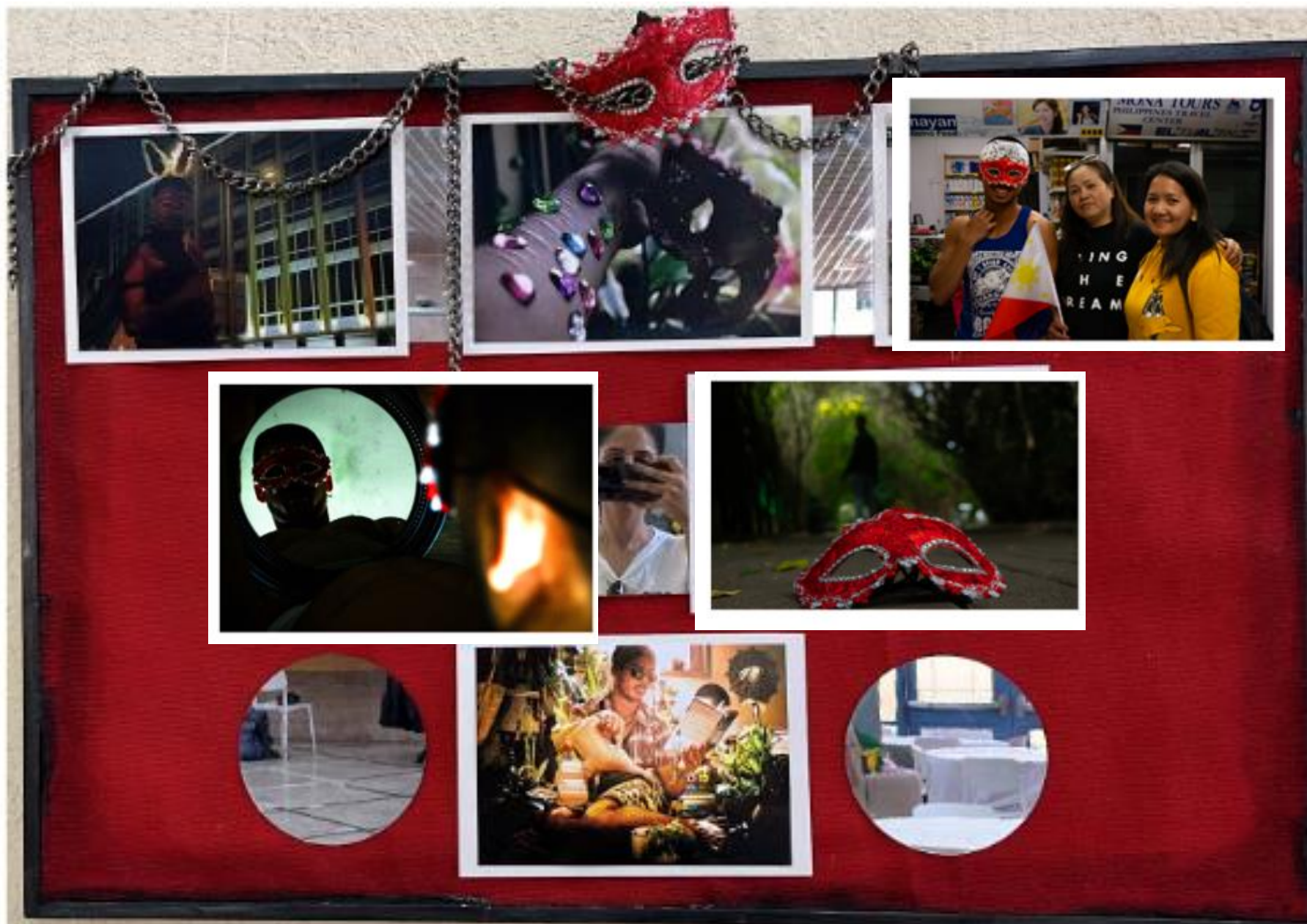
ניתן לראות סימנים של זהות ו/או הסתרה בתמונות: צבעוניות של דגל הגאווה והדגל הפיליפיני תמונות חשוכות ואפלות המסתירות את החזות של הדמויות .

המסכה שמונחת באפלה בצד כאות להסכמה להוריד אותה , המסכה נשארת מאחור והדמות ממשיכה הלאה.

היהלומים מבטאים את פריטי הלבוש השונים שנועדו בשביל להסתיר את הצלקות ואת המצב הנפשי.

בזכות הפרויקט התקרבותי עוד יותר ללאום שלי, הפיליפיני, הצהרתי באופן רשמי על המיניות שלי, ופתחתי באופן מוחלט את המצב הנפשי שלי

מרגיש לי שהפרויקט הזה הוא שלב חשוב בתהליך שלי עם עצמי ואני יותר משמח שאני יכול לעורר באחרים את ההשראה לצאת לתהליך זהה עם עצמם- לקבלה ואהבה עצמית.

אוסמו פבריציו
ניתוק Disconnection
ביה"ס ברנקו וייס "מעלה התמר"
טבריה
עפרון על נייר בריסטול, 70/50.

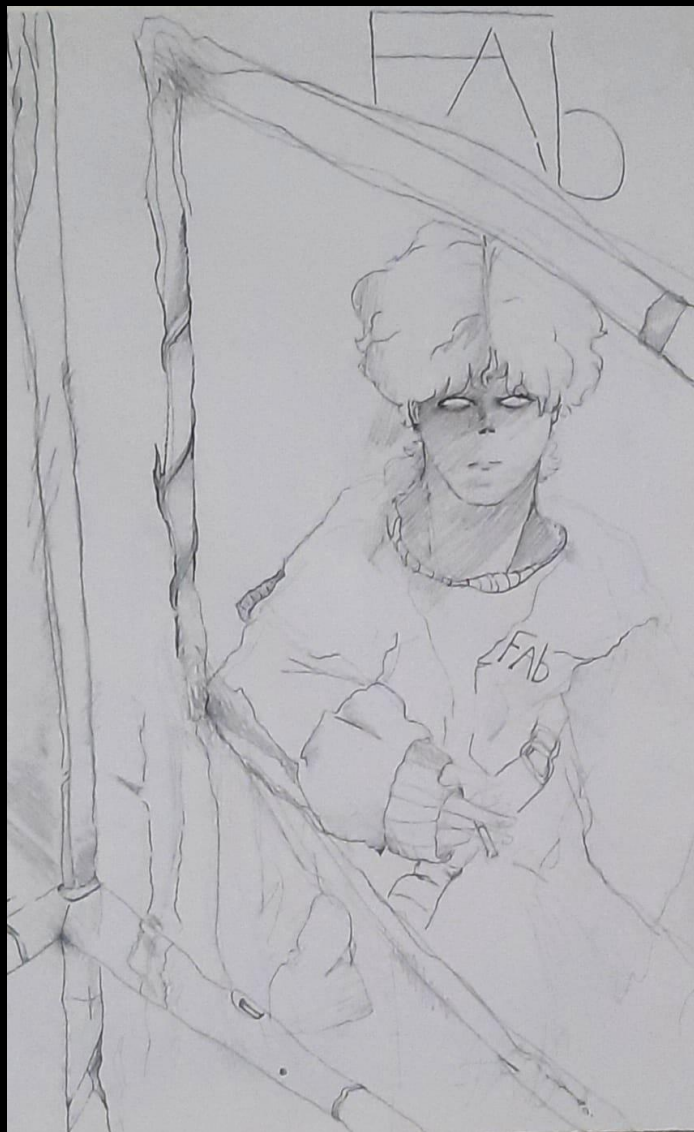
הפרויקט שלי חוקר את הרעיון של אישיות המנותקת מהחברה והעולם הסובבים אותה. היא מתארת מצבים שונים בהם נמצא אדם המרגיש מנותק מהכל. בתחילה הוא מרגיש לכוד בסיטואציה שהוא לא ביקש להיות חלק ממנה. בשלב השני הוא מתחיל לשאול ולנסות להבין כיצד הוא יכול לצאת מזה. בהמשך הוא עוסק בעיוורון ואיך לסמוך רק על מה שהוא רואה. תחושת הניתוק מובילה לתחושת אשמה והניסיון להתחבר מוביל לחיבור עם עולם מלא חטאים. האדם מרגיש שהוא טובע הרגשות שעולים וצפים והזיכרונות מייצרים תחושות חרטה.

אוסמו פבריציו, ניתוק Disconnection

פבריציו, ניתוק Disconnection

אורין אלתר

מצבי יכולת

עמקים תבור

אקריליק על עץ

40/60 , 40/60 , 40/60 , 90/90 ס"מ

רציתי להעביר באמצעות דיוקנאות עצמיים
רכבת הרים רגשית. מהמקום הנמוך ביותר
שמצאתי את עצמי בו, עד לקימה והשתקמות.
הבנתי שאין דרך טובה יותר להעביר את הכוונה
שלי מאשר לצייר דיוקן עצמי, היות והחיבור
הרגשי שלי לנושא הוא עצום.
ציירתי מצבים שהם חלק ממני. גם אם הם
מכוערים או מפחידים.
יותר מכל, חשוב היה לי לבטא בעבודות שלי
פגיעות. לשפוך אור על מצבים כאלו, כדי
להראות שהם לא חייבים להיות מלווים בבושה
או בצורך להסתיר.

אורין אלטר, מצבי יכולת

אור טרינידאד (Odysseus Roy)
דיוקן עצמי בחדר מדרגות, תל אביב,
2024

עירוני ו' רוגוזין, תל אביב
80X80cm, פחם, אקריליק וטוש על בד

מקור ההשראה שלי הוא דיוקן עצמי של Jean Michel Basquiat בחרתי באמן זה בגלל שבסקיאת צייר את עצמו בצורה שונה, בצורה שלא דומה לו פיזית והוא עושה זאת בלי פחד מלעג או מדעות שליליות של אחרים.

בחרתי לצייר את עצמי בצורה ייחודית כמו בסקיאת. ציירתי את עצמי בכניסה לחדר מדרגות, בשכונה שלי בדרום תל אביב. בציור אני בתנוחה שלא כל אחד היה מצפה שאציג את עצמי כך, יושב בכריעה בחדר מדרגות. בדיעבד, תנוחה זו היא תנוחת ישיבה פיליפינית. נולדתי בארץ ויחד עם זאת אני מחובר לתרבות הפיליפינית.

אור יואל

בועה

מקיף שש שנתי גוונים

עפרונות, צבעי גואש, טושים, גיליון

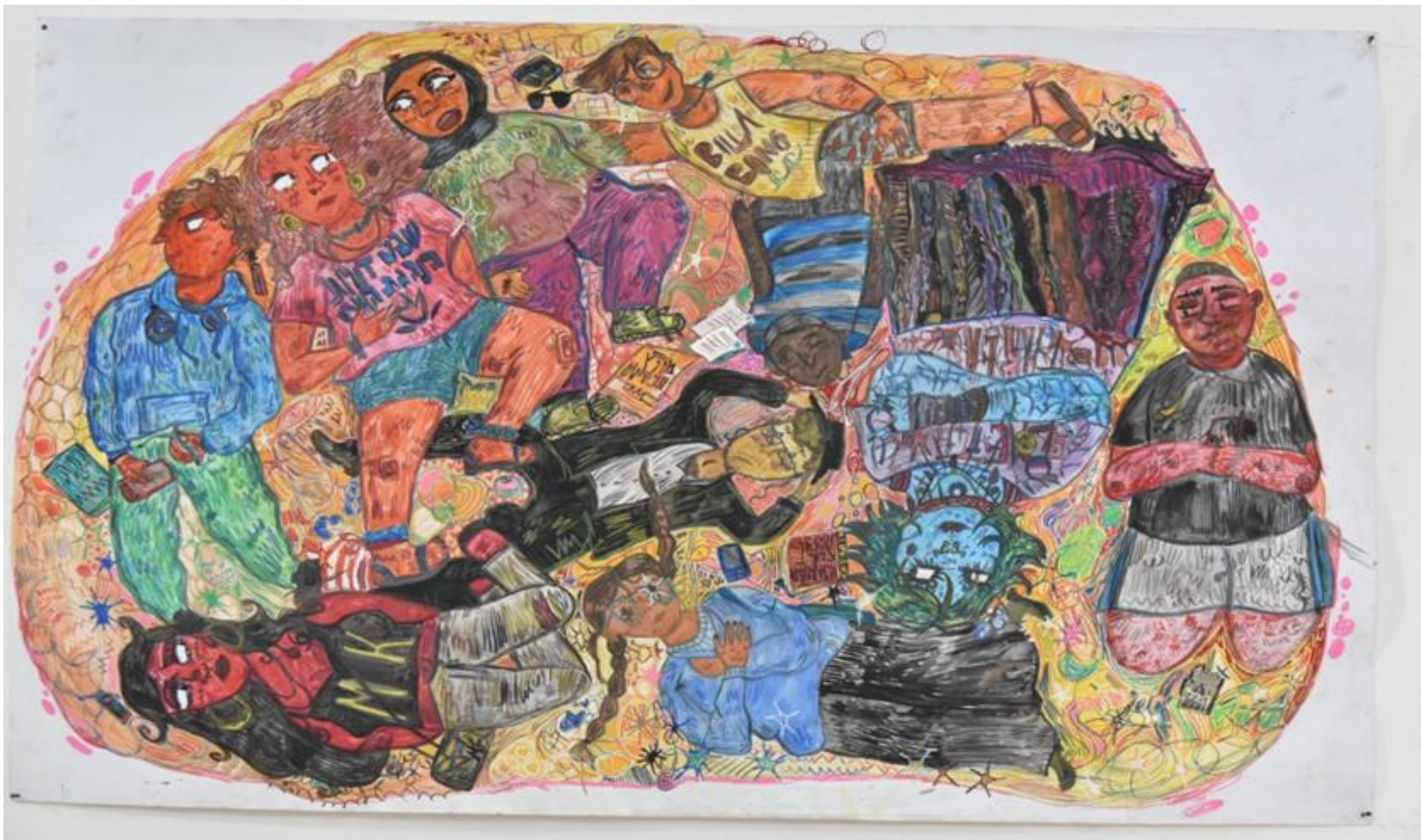
פרט

הפרויקט שלי עוסק בתהליך שאני מקווה שיתרחש דרך בני הנוער הישראלים.

כשאני הולכת ברחובות בישראל, אני נדהמת מהגיוון והיופי שיש בישראלים ובתרבות שלנו, אני מרגישה גאוה להיות חלק. עם זאת, אני מרגישה שהחברה הישראלית מפולגת מאוד וכל אחד נמצא בבועה משלו, ובכל זאת אנחנו מוכרחים לחיות זה לצד זה. הדבר יוצר מתיחות, כעס ושנאה בחברה שלנו.

בעבודתי רציתי להראות שאם נתחבר אחד עם השני, (נמזג תרבויות, דעות ואמונות) נוכל ליצור חברה טובה יותר, שעדיין שומרת על המרכיבים האישיים של כל אחד מהפרטים שבה, אבל בו זמנית מורכבת ממיזוג.

התהליך מוצג דרך סדרה של שלושה ציורים בהם רואים בני נוער ישראלים מתמזגים אחד לתוך השני, עד ליצירת בועה בה נשארו רק חלקי הגוף והחפצים שלהם. אני מרגישה שהדור שלנו, הדור של בני הנוער, יוביל את השינוי שמתחיל כבר עכשיו.

אור יואל בועה

אור ליפשיץ ילדות ישראלית

הר וגיא, דפנה

דגמים בגודל 10*40*25, 30*30*40, 15*15*7 ס"מ

חומרים: קרטון ביצוע, צבעי גואש, דבקים, עיסת נייר

בפרויקט בניתי סצנות תלת מימדיות מתוך ספרי ילדים ישראליים מוכרים. תוך הדגמים שילבתי אלמנטים מגוונים המייצגים צדדים שונים במלחמה. רציתי להציג ילדות ישראלית על כל גווניה, גם כזו שבה אנו גדלים בצל מלחמה. ילדות של במבה וסנדלי שורש, יחד עם ימים של "הותר לפרסום". המלחמה, שמחלחלת לתוך היום-יום והופכת לחלק בלתי נפרד מהילדות הישראלית.

אור ליפשיץ, ילדות ישראלית

איה עבאס
מתגעגעת לאפייה של
אמא שלי
תיכון למריג' נחף
אקריליק על קנבס, 60/70 ס"מ

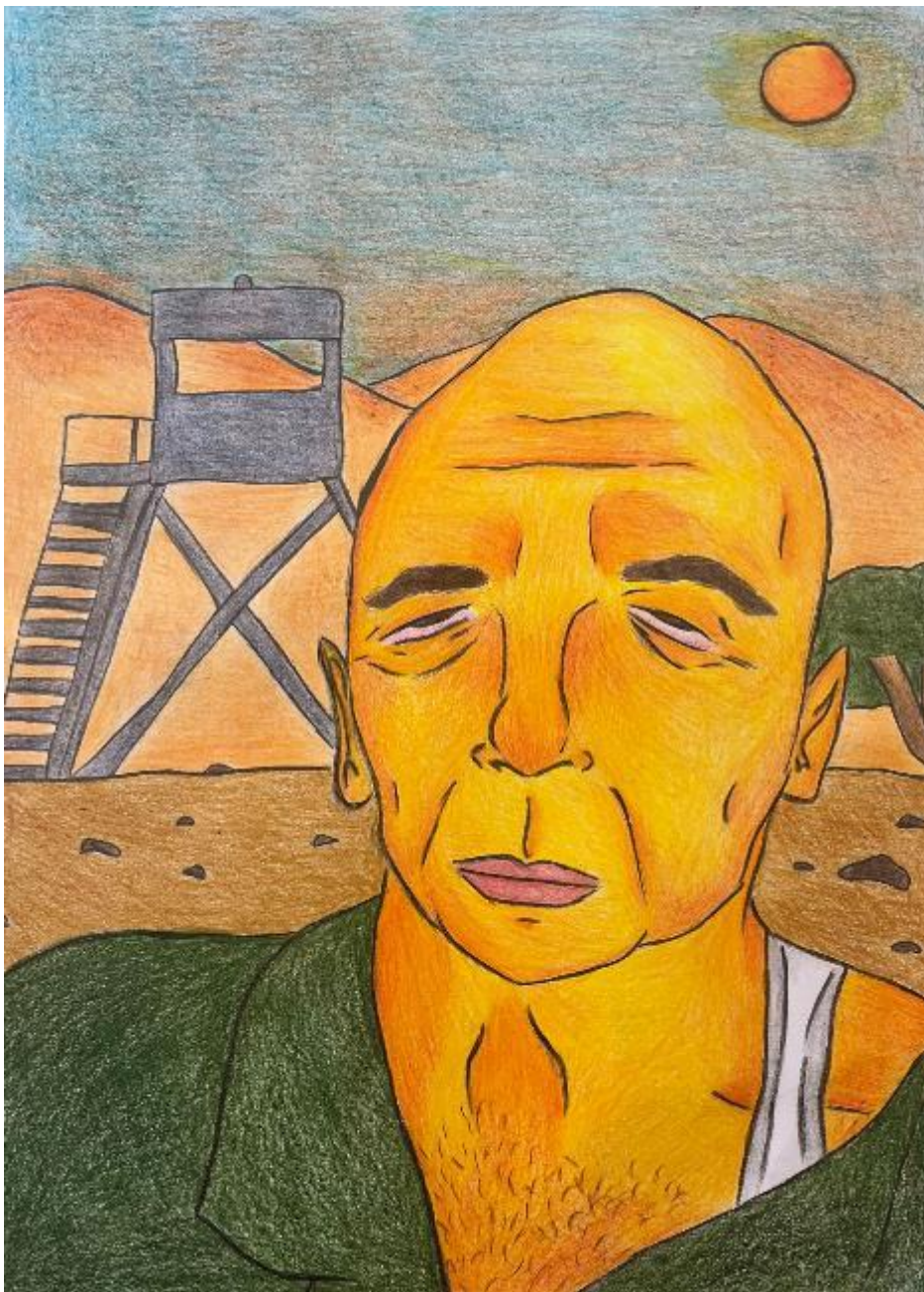
אני מתגעגעת ללחם של אמא שלי.
אני זוכרת את ריח הלחם כשהיינו
יושבות ועוזרות לאמי להכין את
הבצק ואז לאפות אותו. ריח הלחם
מזכיר לי את ילדותי. את החיים
הפשוטים. הנשים היו עוזרות זו לזו
ללוש את הקמח ואז אופות אותו.
כיכר הלחם היה סמל של אהבה
ואכפתיות אחד מהשני.

עבאס איה
מתגעגעת
לאפייה של
אמא שלי

עבאס איה
מתגעגעת לאפייה של
אמא שלי

איתי זבולון

זר ומוכר

העמק המערבי, יפעת

עפרונות צבעוניים על נייר, טקסט מודפס.

בעקבות התבוננות באנשים זרים, יצאתי למסע
מדומיין, ציירתי אותם מהזיכרון ובדיתי להם
סיפורי חיים. הסיפורים החלו ממפגש אקראי
באוטובוס, ברכבת או במקום אחר, עם אדם
שאינני יודע עליו דבר.

לעיתים צילמתי את האדם ולעיתים זכרתי את
המראה כמיטב יכולתי. בציור, לא ניסיתי להעביר
את הדמות באופן ריאליסטי, אלא את מהותה.
באמצעות הכתיבה ניסיתי לדמיין רגעים, עיסוקים
ומערכות יחסים.

עסקתי בזר, במוכר ובגבולות המשתנים ביניהם.

איתי זבולון זר ומוכר

30 בבוקר. טרטור השעון המעורר שוב צורם ומחריש את עור התוף שלו. עוד בוקר שהוא קם אל דירת הרווקים המסריחה הזאת, זאת שהצבא איכשהו עדיין מסכים לממן לו. עוד לילה שהוא נרדם על הספה אחרי מרתון סרטי רמבו, אותו רמבו שחלם להיות כשהיה ילד. והיום? שום רמבו, הוא בקושי מצליח לפקד על בסיס הטירונים הכי עייף, משעמם ומרוחק בארץ, תקוע באמצע הנגב. בין פגישה מעייפת לבין מסדר בוקר הוא מדמיין את חגית רצה אליו בריצה מלאת חרטה ומזנקת הישר אל זרועותיו לנוכח כל הטירונים המיוזעים ומגולחי הראש. עוד בוקר שהוא מתעורר בין משולשי הפיצה שאכל שלשום והשאיר שרועים על הריפוד הכחול והמוכתם של הספה, כמו חבורת תיכוניסטים שנרדמו להם על הספה אחרי לילה שלא ישכחו גם כשהיו זקנים ומקומטים. כוס קפה שחור מאתמול שעדיין לא נשטפה מחכה לו על שיש המטבח כמו אהובה חד פעמית אחרי לילה שמתחרטים עליו מיד. כמובן שהוא ישתמש בה שוב. הוא לוגם מהקפה הרותח לגימות קצרות, רועשות וקצובות, מביט בתמונה המשפחתית שמציצה אליו, חבויה מאחורי שקיות החטיפים והפיצוחים שלא זרק לפח שכבר עלה מזמן על גדותיו ומאחורי כל הניירת של החשבונות שהוא שוכח לשלם כבר חודש או חודשיים, הוא כבר לא זוכר. שנתיים, ארבעה חודשים ושמונה עשרה ימים עברו מאז היום שבו חגית עזבה אותו, לקחה את מכונית הטיוטה קורולה האפורה ואת הילדים, ואותו השאירה עם הפלייסטיישן ועם הכומתה. שנתיים, ארבעה חודשים ושמונה עשרה ימים והאישה שהתקרב אליה הכי הרבה מאז חגית היא התמי 4. לפחות היא מרתיחה לו מים לקפה בלי שום תלונה, לפחות בזה היא מנצחת את חגית, התבדח עם עצמו. 15:00 בצהריים, הוא יושב על הכיסא המשרדי החורק שלו, מישיר מבט אל תמונת הרמטכ"ל שתלויה מעל דלת הלשכה שלו, מתופף באצבעותיו על שולחן הפורמייקה. דפיקה בדלת. זאת קארין, הרל"שית שלו, בחורה קטנת קומה ורחבת מידות. מאז שהגיעה הוא חיבב אותה, יש לה את העיניים החומות והעמוקות של חגית, והיא תמיד צוחקת מבדיחות האבא שלו, בחורה די שתקנית. אישוניה רחבים מהרגיל והלובן שבעיניה האדים.

איתי זבולון, זר ומוכר. המשך:

"תשמע, המפקד, אני יודעת שזה לא שגרתי כל כך, אבל אתה חייב לשמוע מה יש לי להגיד" אמרה קארין בזמן שהיא הסתכלה לו בלבן של העיניים עם עיני החגית החומות האלה שלה. לעיניים האלה הוא לא יכל לסרב. בפעם האחרונה שהוא השתמש היה לו עוד שיער, וחוש הומור לא רע, והייתה לו את חגית.

את מה שקרה לאחר מכן הוא זוכר במעורפל. הזכרונות מאחר הצהריים הנגביים הלוהטים האלה של סוף חודש מרץ, שבישרו את בוא הקיץ, נדחסו בדוחק אחד אחרי השני לבגאז' ראשו ורק קטעי זיכרון בודדים ומעורפלים נשמטו להם לצידי הדרך.

הם יוצאים מהבסיס דרך יציאת חירום אחורית ומחלידה, יורדים אל אחד הוודיות הסמוכים, בשלב הזה הוא מגלה שנפער לו פצע בברך, די שטוח, אבל נטף ממנו לא מעט דם. הם מגיעים אל גב מוצף ונסתר. הם פושטים את מעליהם את הבגדים שלהם וקופצים למים.

הכל מסתחרר לו. עכשיו זה רק הוא לבד, בתוך המים הקפואים. הוא פוקח את העיניים, יד אוחזת בידו. אבל זו לא קארין, חלילה, זאת חגית. היא מסתכלת לו לתוך הנשמה, היא מנסה לומר משהו, היא מנסה להגיד לו משהו, מה היא מנסה לומר? הוא לא מבין כלום, רק בועות יוצאות לה מהפה, בועות שיוצאות מהפה כשמנסים להגיד משהו מתחת למים. הוא מנסה לסמן לה שהוא לא מבין מה היא מנסה להגיד לו, אבל היא בשלה, כבר נמוגה מעיניו, צוללת למעמקים בטכניקת שחייה שלא הייתה מביישת את מייקל פלפס. הוא מצליח לתפוס את קרסולה, מנסה לסחוב אותה איתו למעלה ולמשות אותה מהמעמקים, סוף כל סוף הוא איתה, שלא תברח לו עכשיו, כוסאמק, הוא אומר בלבו, שנתיים, ארבעה חודשים ושמונה עשרה ימים הוא מחכה לה שתשוב אליו. היא חזקה מדי, הוא לא מצליח לעצור בעדה והיא מושכת אותו למצולות כמו מאפיונר בוגד שהושלך לים של סיציליה בידי שני גאנגסטרים איטלקיים, נדמה לו שהוא ראה את זה קורה באחד ממרתוני סרטי האקשן שלו. היא מצליחה להשתחרר מאחיזתו ונעלמת בסערה. עוד רגע נגמר לו האוויר, אין לו זמן להתבכין, הוא טס החוצה מהגב הקפוא, ומוציא את הראש הקירח שלו מהמים. נושם בכבדות. על גדות הכורכר של הגב אין שום זכר לחגית, רק קארין ושני פראמדיקים מבולבלים.

איתי נוה

ציורי נוף בשמן

תיכון רמות ים מכמורת

שמן על בד ונייר גדלים משתנים

בשנים האחרונות אהבתי מאוד ללמוד מהציירים הגדולים סזאן ו-ואן גוך. היצירות המוכרות שלהם השפיעו באופן משמעותי על עולם האומנות, אך מאחורי כל יצירה גדולה, עומדות מאות סקיצות ועבודות שהציבור לא מכיר. במחברת הסקיצות שלי, על ידי עבודה בקווים, תנועה וכיווניות, חיפשתי נושא ומסגרת לפרויקט.

מצאתי שההליכה אחרי הציירים הגדולים במסלול של פירוק הדימוי וחיבורו, הוא הנושא שלי. בציורי השמן שלי יש תחושה חזקה של תנועה, רגע חולף. הציורים הם חלק ממסע התפתחות שלי כצייר והם מייצגים רגע אחד בתנועה גדולה וארוכה יותר שלי.

איתי נוח
ציורי נוף בשמן

טריפטיכון, פרט,

אליזבטה אלטשולר

"ויתור עצמי"

"דרכא נופי גולן" קצרין

טכניקה : אקריליק על קנבס

גודל: טריפטיכון - 140 x 100 ס"מ כל חלק

היצירה מתארת את התחושות שלי-נערה בכיתה י"ב לקראת הגיוס.

החשש הכי גדול שלי הוא לוותר על מי שאני ועל מה שאני אוהבת לעשות,

על השאיפות והחלומות שלי בחיים. יש בי פחד שהחובה להתגייס כמו כולם לא תאפשר לי להגשים את עצמי וכך אאבד את עצמי בתוך מסגרת המחויבות של צה"ל.

בעבודתי אני מביעה את תחושותיי על ידי ציור דסקית צבאית שמגדרת וקושרת המון פריטי חיים שלי.

אליזבטה אלטשולר

"ויתור עצמי"

אליזבט רייכל

משמעות החיים

תיכון חקלאי כדורי

שמן על בד, 89x89 X69, 35x69, 43x36, 42x40 ס"מ

בעבודתי בחרתי בנושא "ואניטס". לרוב זהו ציור טבע דומם, שיש בו גולגולות והוא מדבר על משמעות החיים והזמן של בני האדם. ואניטס כנושא, הוצג לראשונה במאות ה - 16 וה - 17 בצפון אירופה. לאחר אירועי השבעה באוקטובר, הבנתי שהמסר שלי הוא שלפעמים צריך לעצור רגע ולחשוב האם מלחמות הן דבר ששווה למות למענו והאם כדאי לבזבז את הזמן על דברים רעים, העשויים לפגוע באנשים אחרים.

בחרתי לבטא את המסר בצבעי שמן על בד. בטכניקה זו משתמשים מאות שנים ונושא זה צויר לרוב בצבעי שמן לאורך ההיסטוריה. המסר בעבודתי הוא חשיבות החיים והזמן בחיי האדם. ניסיתי להעביר את המסר באמצעות סימנים המבטאים קשר ליהדות ולארץ ישראל. השתמשתי בסמלים מהתנ"ך כמו זיתים או בצבעים בעלי משמעות.

אלכס אלקיים חלומות

תיכון מור מטרו ווסט רעננה

טכניקה מעורבת - משחת עיצוב, אקריליק

וצבעי שמן על קנבס

גודל: 120/200 ס"מ

חלומות הם פרי הדמיון שלנו, לעיתים
מעוותים ומאוד רחוקים מהמציאות,
אך קורה והם כה מציאותיים שהחלום
והמציאות מתערבבים וכמעט אי
אפשר להבדיל ביניהם. במשך תקופה
סבלתי מנדודי שינה.
בעבודתי רציתי להציג את ההרגשה
של טשטוש הגבולות בין חלום
למציאות שחוויתי. בחרתי בפורמט
גדול מכיוון שרציתי לדמות את המרחב
הגדול בו מתקיים החלום.

אריאל חיים שר

קריעה בנוף

כפר הנוער הדתי כפר חסידים

סדרה של ציורים. צבעי שמן על קרטון ובד קנבס עבודה מ9 חלקים בגודל כללי 110,150X עבודות בגודל 25X25, 35X250, 70X45. 30X45.

הפרויקט שלי עוסק בהתפתחות אישית הבאה לידי ביטוי
בציורי נופים. עד לפני שנתיים הייתי אדם סגור מאד. הייתי
נשאר לבד ולא נפתחתי לאף אחד גם כשניסו. הייתי במקום
מאוד חשוך בחיי, לא ראיתי את המשמעות בחיים. הכל
היה שחור לבן, לא ראיתי את הצבעים. הכל השתנה
כשפגשתי מישהי שהאירה את חיי ועזרה לי לראות את
הצבע בעולם החשך.
אני גר במושב פסטורלי ויפה בצפון ואני מאוד קשור לטבע
שמסביבי ולמתרחש בו. בעבודה המרכזית
שבנויה מתשעה חלקים התייחסתי למה שקרה במהלך
השנה, הנוף האהוב והצבעוני, פתאום נקרע. ניסיתי לתאר
תחושה של כאב והפרעה. שמיים סוערים ותחושת שקט
שלפני הסערה.

אנדי פרץ

החיים הוורודים

תיכון אשל הנשיא

אקריליק על קנבס
100x140 ס"מ

אני תושב ותלמיד המתגורר בדרום הארץ. במהלך החודשים האחרונים חוויתי חוויות לא פשוטות כתוצאה מהמלחמה. בעקבות אירועי ה-7.10 בחרתי ליצור דיוקן עצמי אומנותי שישקף אותי כאדם יוצר, הגר בנגב ובוחר למרות כל הקושי להמשיך לחיות, ללמוד וליצור בו. חשוב למצוא, יחד עם כל הקושי, את הדברים הוורודים שהחיים כן מאפשרים לי, על מנת להמשיך לחיות ולחייך, למען עצמי, משפחתי וקהילתי.

אני גר ולומד במקומות מאוד יפים, מלאי טבע ונוף מדברי. ציירתי על קנבס את עצמי ברקע בית הספר ליד סדנאות אמנות. על הממד כתבתי את המילה "life" כתובה בצבע וורוד כי אני רוצה ומצפה שהחיים שלי יהיו חיוביים כמו גם המקלט שמציל אותנו ברגעי חירום שעליו כתובה המילה. כפות הידיים שלי וכל גופי מסמלים שעל ידי וכוחותיי אני יכול ליצור מציאות עבורי שהיא חיובית ומעצימה.

היצירה כולה מצוירת בסגנון פופ ארט במטרה להפוך את המציאות לקלילה יותר, לפחות ביצירת אומנות. היצירה לוקחת השראה גם מהאומן קית הרינג אותו אני מעריץ.

אנדי פרץ החיים הוורודים

אסיה בובוניקוב הזיכרונות של אסי

אלוני יצחק

טושים ודיו על נייר

העבודה שלי עוסקת בשלב החדש של חיי - חיים בארץ חדשה. חוויה ייחודית שכוללת רגעים חיוביים ומאתגרים כאחד. בחרתי להראות ולספר את הסיפור שלי כמו סיפור בחוברת קומיקס. הקומיקס מלא בזיכרונות וברגשות שלי ובעצם מספר על איך בני נוער כמוני, זוכרים את המהלך של הסתגלות לארץ חדשה. הבנתי שאני רוצה לשמר רגעים רבים, לשתף את הסיפור שלי ולהיזכר מחדש באותם רגעים.

אסיה בובובניקוב, הזיכרונות של אסי

13

7

3

גאיה דהן

גאון הירדן דרכא, קיבוץ נווה איתן

טכניקה מעורבת: עבודת מחשב, רישומים על נייר, פתקיות נייר, חוט אדום

בעיירה נידחת בשם Sunny-Side שבאורגון, התרחשו אירועים על-טבעיים וחסרי היגיון שלא פוענחו מעולם. תומאס טרומן, תושב העיירה, אדם דחוי ובודד, הכתיר את עצמו כבלש הראשי, תוך ניסיון לפענח את התעלומות ולחשוף את האמת. שוטרי העיירה מצאו עב"ם והבלש טרומן יצא לחקירת חייו במטרה אחת - להבין את הקשר בין אירועי העבר המסתוריים לבין העב"ם שנמצא. טרומן החל לפקפק בסביבתו ובבוחן המציאות שלו עצמו. תחושת השונות והבדידות שלו הלכה וגדלה, וכך גם הקרבה שלו לפענוח התעלומה.

העבודה נוצרה בהשראת האלבום "How to be a human being" של class Animals באלבום, מנקודת המבט שלה.

זהו סיפור אחד מתוך סיפורים רבים שפיתחתי במהלך השנים. באמצעות עולמו של החוקר טרומן, ניסיתי להראות לעולם את צורת החשיבה וההקשרים שיש אצלי בראש. גם אני, בדומה לטרומן, חיה בתחושה שהעולם לא מצליח לעקוב אחר צורת החשיבה שלי וגם אני מתקשה להבין ולעקוב אחר צורת החשיבה של האנשים סביבי.

גיל שרמו

מודל היופי בעקבות יוון העתיקה

תיכון רמות ים, מכמורת

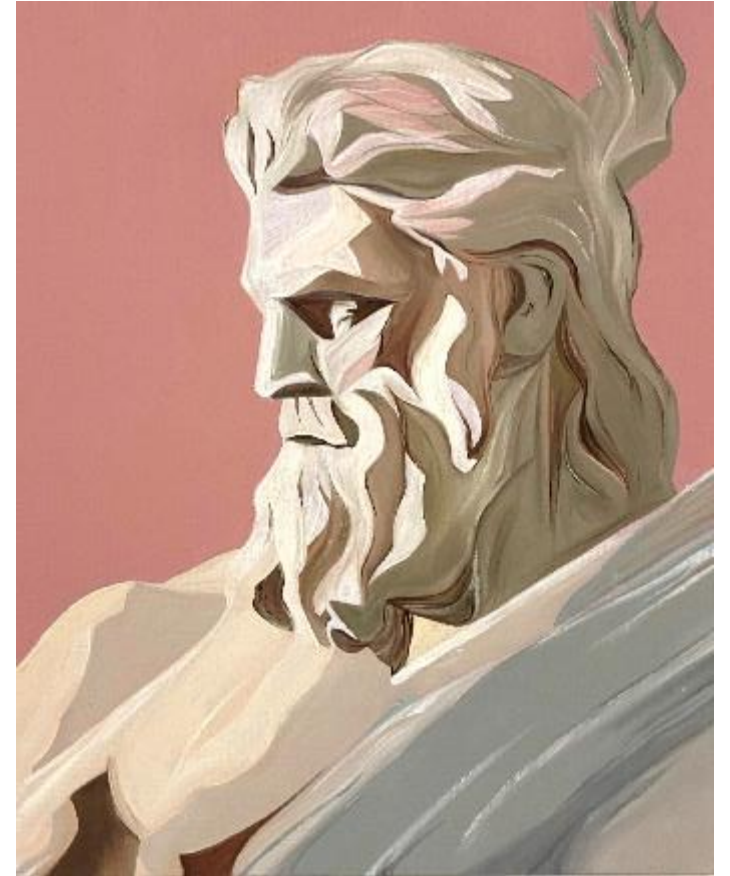
ניילון, גבס ומסגרת, פיסול בנייר, שמן על בד: גדלים וחומרים משתנים

בתהליך העבודה, חיפשתי מה משפיע על תפיסת היופי שלנו.

מצאתי שתרבות יוון העתיקה מהווה עד היום אידאל של יופי, יש לה איכויות של דיוק, מראה נקי ואסטטי. הדימויים הקלאסיים נותרו טבועים בתרבות עד היום. הטבע מוצג בתפארתו, יש לו קצב פנימי של פריחה ודעיכה.

ניסיתי ליצור מחומרים פשוטים וזולים את היופי של תרבות יוון הקלאסית ולשמר את רגעי הפריחה שלה, גם בחיים שלנו.

גיל שרמו מודל היופי בעקבות יוון העתיקה

גוני שמחאי

הסחת דעת

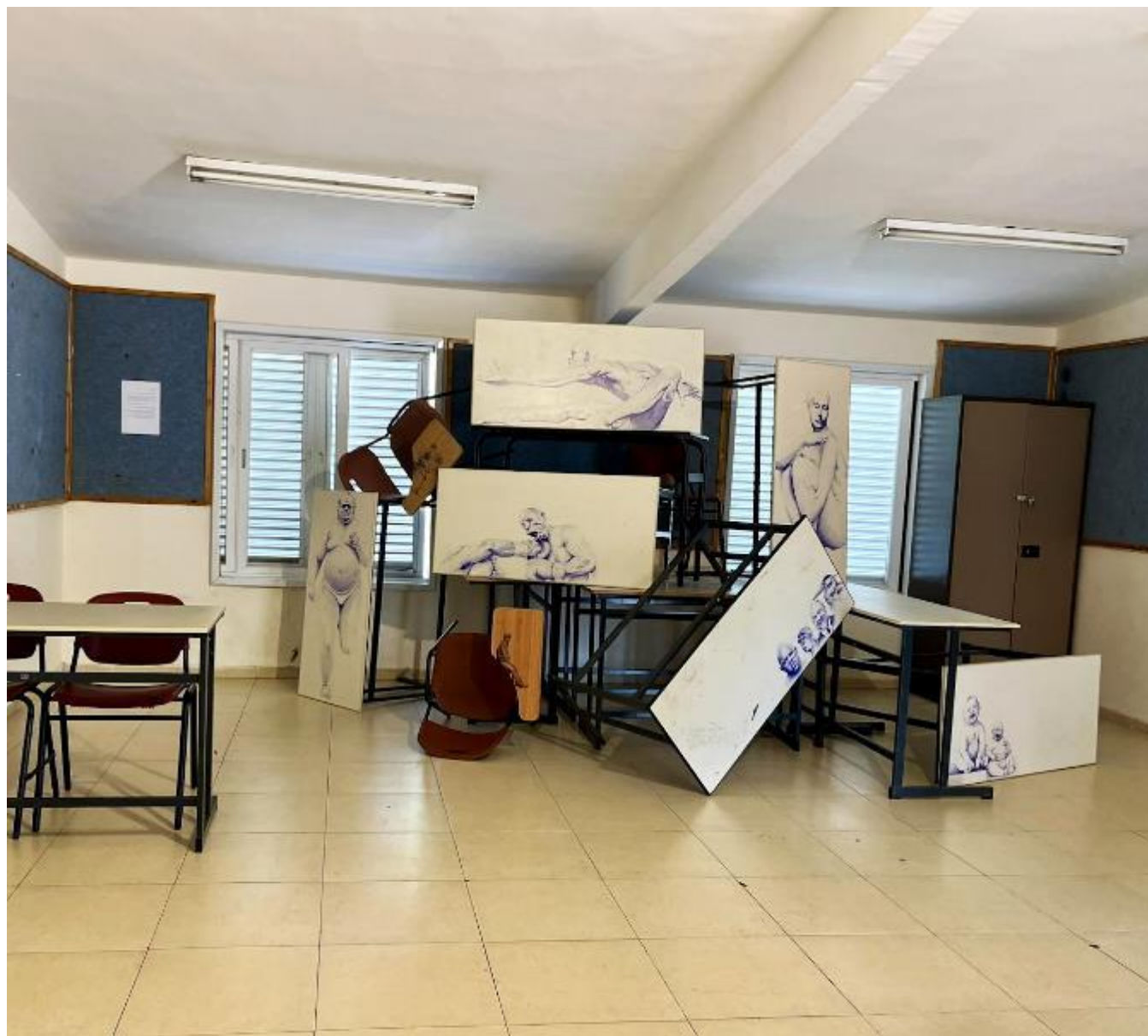
מבואות עירון

עט כדורי על שולחנות וכיסאות בית ספר

בפרויקט שלי עסקתי בדרך בה העברתי חלק נכבד מזמני בשנים האחרונות שעברו עלי בבית הספר. תמיד היה לי קשה לשבת שעות ממושכות על כיסא מאחורי שולחן בתוך כיתה. לא פעם חזרה הסיטואציה בה אני בווה בפינה של הכיתה והקול של המורה שמסביר/ה את החומר מרחף מעלי, ובטבעיות לחלוטין אני מצייר עם העט על השולחן. העבודה על הפרויקט הייתה תהליך מעניין ומהנה עבורי, מעין סגירת מעגל של תקופת הלימודים, כשבכיתה ז' ציירתי על חלקות קטנות של השולחן בהסתרה וחוסר נוחות. בכיתה י"ב אני מצייר על שולחנות שלמים ומציג אותם בתערוכה.

גוני שמחאי, הסחת דעת

גליה חורי

Slipping through my fingers

בית הספר כרמים בנימינה גבעת עדה

עבודות בגדלים שונים, וחומרים שונים: נייר, קנוס, פיסול בקרטון, בדים, אקריליק וזכוכית.

הפרוייקט שלי עוסק באופן בו אנחנו זוכרים חוויות. מגיל צעיר אנו צוברים

חוויות

רבות אבל בסופו של דבר, יש חוויות הזכורות לנו יותר מאחרות. פריט שעשוי

להיראות לאדם אחד כחסר ערך, יכול להציף זיכרונות רבים אצל אדם אחר.

כיצד אפשר לתעד חוויות ותחושות? איך אפשר לתפוס רגעים שאי אפשר

לתפוס באמת? גם אם מצלמים ושומרים מזכרות - תמיד שוכחים את הרגעים

הקטנים. לכן, כבר מספר שנים אני יוצרת יומני מסע (scrap books)בבטיולים.

אני מדביקה במחברות הכול, מכרטיסי ביקור, עד עטיפות של סוכריות, אני

כותבת על חוויות ומוסיפה ציורים ורישומים מאותו יום. אחרי שהטיול הסתיים

והזיכרונות התרחקו, אני יכולה להיזכר מחדש ברגעים קטנים ולחוות אותם

במידה מסויימת שוב. יומנים אלה היוו עבורי את ההשראה לפרוייקט. בחרתי

לשלב חלק מיומני המסע בתוך הפרוייקט.

עבדתי בחומרים, גדלים, צבעים וטכניקות שונות, כשאני מתאימה את החומר

ואת הטכניקה לכל זיכרון ולתחושות שאני רוצה להעביר. אופן התלייה

מהתקרה, מחזק את המסר של זיכרונות שמחליקים, אם לא נתפוס ונשים לב

אליהם.

גליה חורי, Slipping through my fingers

גליה חורי

Slipping through my fingers

דורי ברק נפלאות המוח

תיכון מעלה שחרות

מידת הציור: רוחב 90 ס"מ אורך 110 ס"מ
מידת הפסל כולל הכלוב: רוחב 33 על 37 ס"מ , גובה: 45 ס"מ.

בחרתי לחקור את ההשפעה של תרבות האינטרנט המודרנית וההתפתחויות הטכנולוגיות כגון בינה מלאכותית על חיי היום יום והפסיכולוגיה שלנו. מחקרים רבים הוכיחו שלהתפתחויות הטכנולוגיות של שני העשורים האחרונים: האינטרנט, רשתות חברתיות ובינה מלאכותית, יש השפעות פסיכולוגיות עוצמתיות כמו העצמת תחושות בדידות, שנאה עצמית, עומס מידע ואפילו תסמיני התמכרות, ובעיות מוסריות. אוכלוסיית העולם כולו ואני בתוכה, התחלנו לסבול מהשפעות אלו. נוצר חשש לפרטיות, תחושת בדידות ושנאה עצמית ותחושה של מעין ויסות חושי אבסטרקטי בעקבות כמות תוכן עצומה שמוצגת בפנינו במהירות של שברירי שניות, ברמה שהמוח האנושי לא רגיל אליה.

מידת הציור: רוחב 90 ס"מ אורך 110 ס"מ

דורי ברק
נפלאות המוח

מידת הפסל כולל הכלוב:
רוחב 33 על 37 ס"מ ,
גובה: 45 ס"מ.

דסטה הודיה חיה

כסף

ביה"ס אורט אורן עפולה

עיפרון ואקריליק על נייר, 29/31 ס"מ

נושא העבודה שלי הוא השפעת הכסף על
העולם החומרי והצרכני.

רציתי לראות איך הכסף משפיע על
אנשים באופן אחר, באופן בו אנו
מתייחסים אליו, לעיתים בזלזול וחוסר
ערך ולעיתים במתן חשיבות יתר.
הטכניקה מדגישה את ההשפעה שהכסף
יוצר, על-ידי סימון הדימוי של הכסף
ומציבה אותו במרכז היצירות.

הדס דותן תלסופוביה

תיכון בן צבי קריית אונו
מיצב

תלסופוביה היא פוביה חזקה או פחד ממאגרי מים גדולים. אנשים המתמודדים עם תלסופוביה עלולים לפחד מהאוקיינוס, מהים וממאגרי מים גדולים. מאחר ואני סובלת מפוביה זאת, ניסיתי לקחת את הנושא המאיים ולהופכו למשהו נעים ומרגיע. לצורך זה יצרתי ארבע בובות של חיות ים המורכבות מפאצ'ים סרוגים בגדלים, צבעים ודגמים שונים. הסריגה והדגם החוזר על עצמו שימשו כאמצעים התורמים לשלוות הנפש שלי.

הדר לוי

ישויות אור

גאון הירדן דרכא, קיבוץ נווה איתן

32 צילומים בגודל 18 X 13 ס"מ

הנשמה שבתוכנו, המהות שלנו, האור שבנו, כל אלו מובילים לשאלת החיים.

המסע אל הידע, הוא שהוביל אותי לחיפוש אחר מהות הנשמה, המהות שלי, והוא שהוביל אותי לחיפוש אחר העבר, אחר גלגול הנשמות שלי. ישויות אור הן הרוחות, הישויות המנחות של הנשמה, והנשמה עצמה.

להתחבר לנשמה, אל האור בתוכנו, זו מטרת החיים עבורי. הטבע הוא המקום בו כל הנשמה, הרוח והקסם של העולם באים לידי ביטוי. זה המקום בו הנשמה שלנו תרגיש הכי בשקט, הכי בטוב, לכן בחרתי לצלם בירוק, בטבע. בחרתי להתמקד באותן ישויות אור, על מנת להציג את הנשמה. צילמתי את עצמי, בצורה שתהפוך אותי לישות אור, כדי להציג את החיבור האישי שלי אליהם.

הילאי שחר מנגנונים

בית הספר עירוני ה' ע"ש יצחק נבון

פסלים מכניים (שלושה מנגנונים בגודל של 40X40 ס"מ על גבי סטנדים)

פרט

פרויקט הגמר עוסק במנגנוני הגנה שלי. מנגנונים בהם אני משתמש, במודע או לא במודע, בחיי: הדחקה, הרס עצמי והרחקה. על מנת להתמודד עם קושי צריך לדבר עליו ולעבד אותו ומצאתי שלהציג את המנגנונים באופן חזותי מאפשר לי "לדבר" אותם ועליהם.

את המנגנונים בחרתי להציג באמצעות שלוש מכונות בעלות מנגנון מכני. כל מכונה מייצגת מנגנון הגנה אחר. בשיתוף עם תלמידת מכטרוניקה יצרתי שילוב בין אמנות להנדסת מערכות, בין מנגנונים מכניים לחומר. בחרתי בחימר כדימוי לדברים איתם אני מתמודד בחיים. אופן ההתמודדות שלי משנה את תכונות החומר כפי שאופן ההתמודדות שלי משפיע על הדברים איתם אני מתמודד.

מנגנון ההדחקה מורכב מבוכנה שמועכת ודוחקת חימר.

מנגנון ההרס העצמי מורכב מקופסה עטופה בחימר ומיד מכנית ההורסת חלק אחר ממנה.

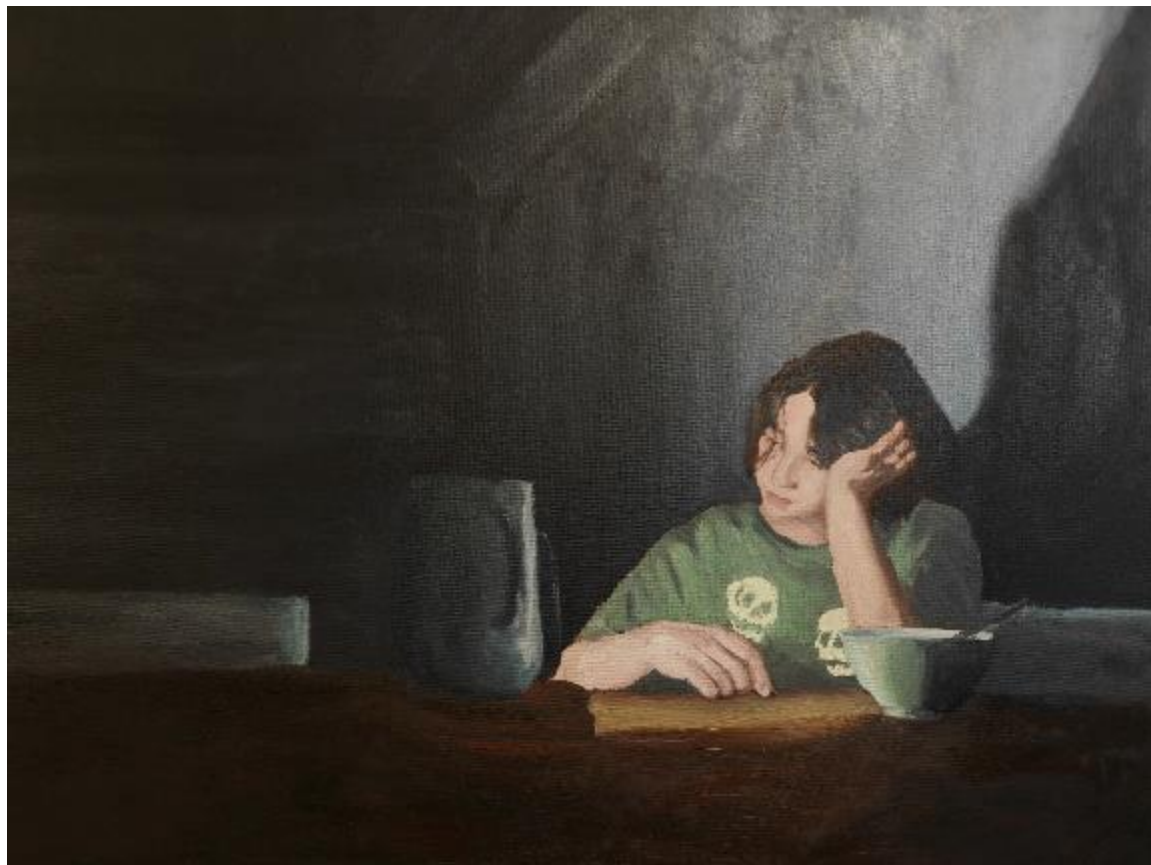
מנגנון ההרחקה מורכב מבוכנה הדוחפת פלטת עץ קטנה הדוחפת ומפילה חתיכות חימר אל הרצפה.

הילאי שחר מנגנונים

הילה גל אור ממנטו מורי Memento mori בית חינוך רבין תל מונד

שמן על בד, 40 X 60 ס"מ, 80 X 80 ס"מ, 70 X 100 ס"מ, 86 X 132 ס"מ.

ממנטו מורי הוא ביטוי שפירושו "זכור שתמות". הביטוי היה פופולארי בימי הביניים, כשתוחלת החיים היתה קצרה בהרבה לעומת היום. נושא זה מעסיק אותי מאוד, נראה לי שכיום אנשים פחות מעריכים את החיים ומבזבזים את זמנם. הציור הראשון "ריקוד המוות", ממחיש את שבריריות החיים מול וודאות המוות ואת ההבל שבהנאות ארציות כמו גאוה, מעמד ועושר. השני - "נבילת החיים", בו מתואר פרח נבול על רקע שחור. את הציור השלישי ציירתי בהשראת המשפט

"Pale death knocks with the same tempo upon the huts of the poor and the towers of Kings."
יד. (Horace)

משפט זה מדבר על האוניברסליות של המוות, השווה לכל אדם. הציור הרביעי הוא דיוקן עצמי, בו אני מביעה ביקורת על עצמי בנוגע לניצול הזמן. בציור אני יושבת ו"מבזבזת" את זמני בבהייה במסך.

הילה גל אור, מִמְנָטוֹ מוֹרִי Memento mori

זיו ירדן
רגל פה רגל שם
שק"ד-דרכא,
שדה אליהו

שמן על בד, ויומן עשוי
בטכניקות מעורבות: רישום,
אקוורל, אקריליק, פחם, פסטל
יבש, דיו ועוד.

מידות: ציור נוף- 80, 50X
דמויות- 50, 35X קנוסים
בגדלים משתנים- 40, 20X
20X25"ס

אני גרה בקיבוץ בגלבע, חיים שיש בהם הרבה שלוה, שקט, פשטות ונופים ירוקים. לעומת זאת אני מבלה שעות רבות בלימודי מחול ברמה גבוהה במרכז הארץ. תחושת אי השייכות וההחמצה היא תחושה שאני מכירה מקרוב. שני המקומות, הכל כך מנוגדים אחר לשני – בנוף, בתפיסת העולם ובחיים עצמם, מעמידים בפני קונפליקטים רבים. הציורים מציגים את נופי הבית שלי ואת עצמי רוקדת. אני מציירת דמויות בתנועה, ברישומים מהירים ובדרך כלל מציירת את עצמי.

זיו ירדן, רגל פה רגל שם

חן עזרא חולצת מגן דוד עירוני ג' באר שבע

לכל אדם יש חפצים בעלי ערך
סנטימנטלי הקשורים לזיכרונות
ולחוויות שהחפץ הוא חלק מהם.
בחרתי בשרשרת מגן דוד שקיבלתי
מההורים שלי לכבוד העלייה שלי
לתורה.

בהשראת החפץ עיצבתי חולצה
שצבעי הדגל מופיעים בה.
החולצה מייצגת דור חדש וצעיר,
אך יחד עם זאת היא מייצגת את
סמלי היהדות והמורשת, המחברת
אותנו לדורות הקודמים.

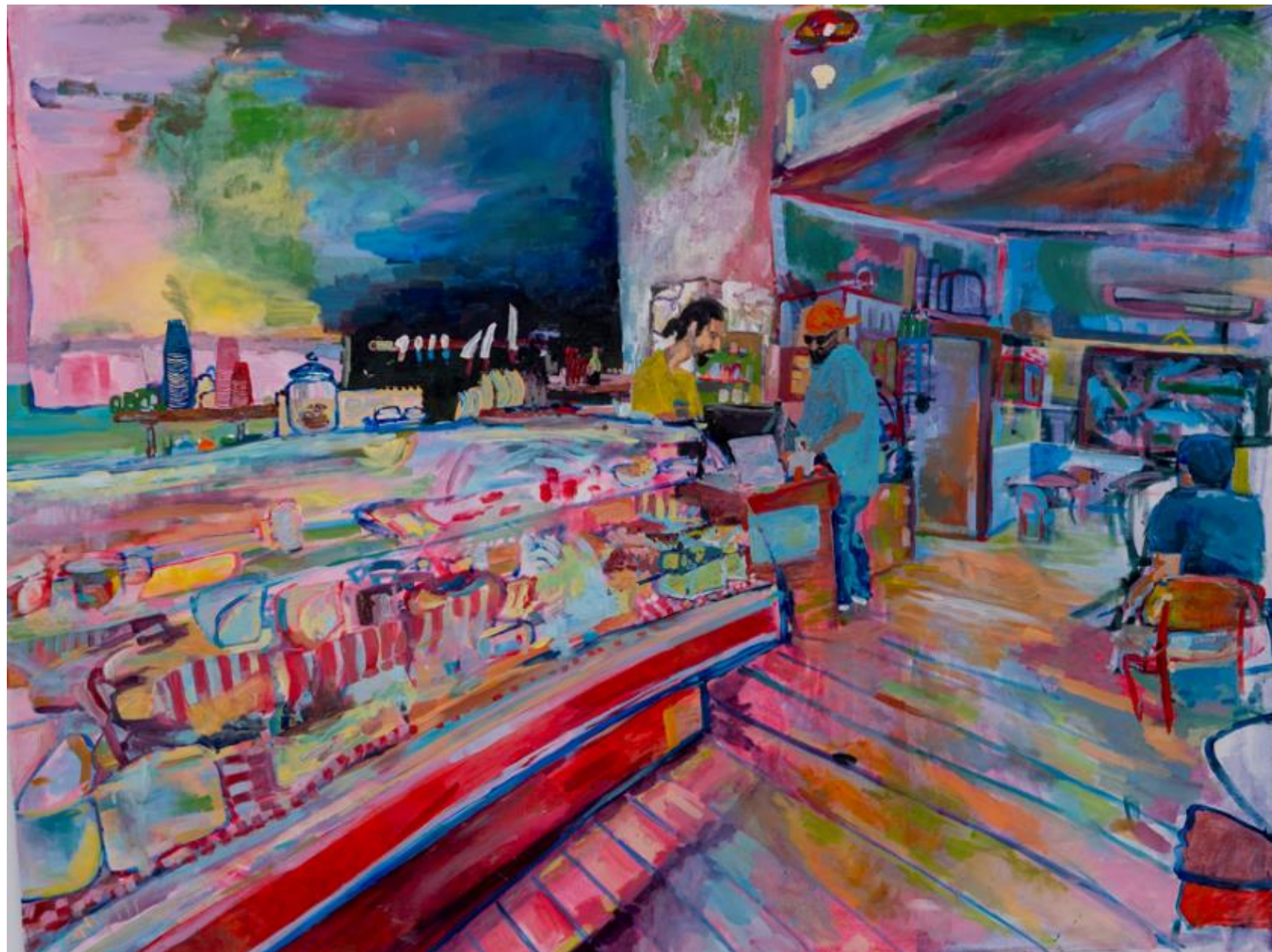
טהר וייס
אדום, כחול, צהוב
התיכון לאומנויות ירושלים
ציורי אקריליק / שמן על בד

הציורים מבטאים את העולם שלי, החל מהבית פנימה ועד לבית הקפה השכונתי והנגנים ברחוב העיר. היומיום הוא מקור ההשפעה הגדול ביותר שלי.

הצבעים בהם אני משתמשת, אינם מייצגים בהכרח מציאות. הצבע והטכניקה יוצרים קומפוזיציה ואווירה המתחלפת מציור לציור. העושר הצבעוני מבטא עולם פנימי. השימוש באקריליק מאפשר לי להדגיש את מעברי הצבע.

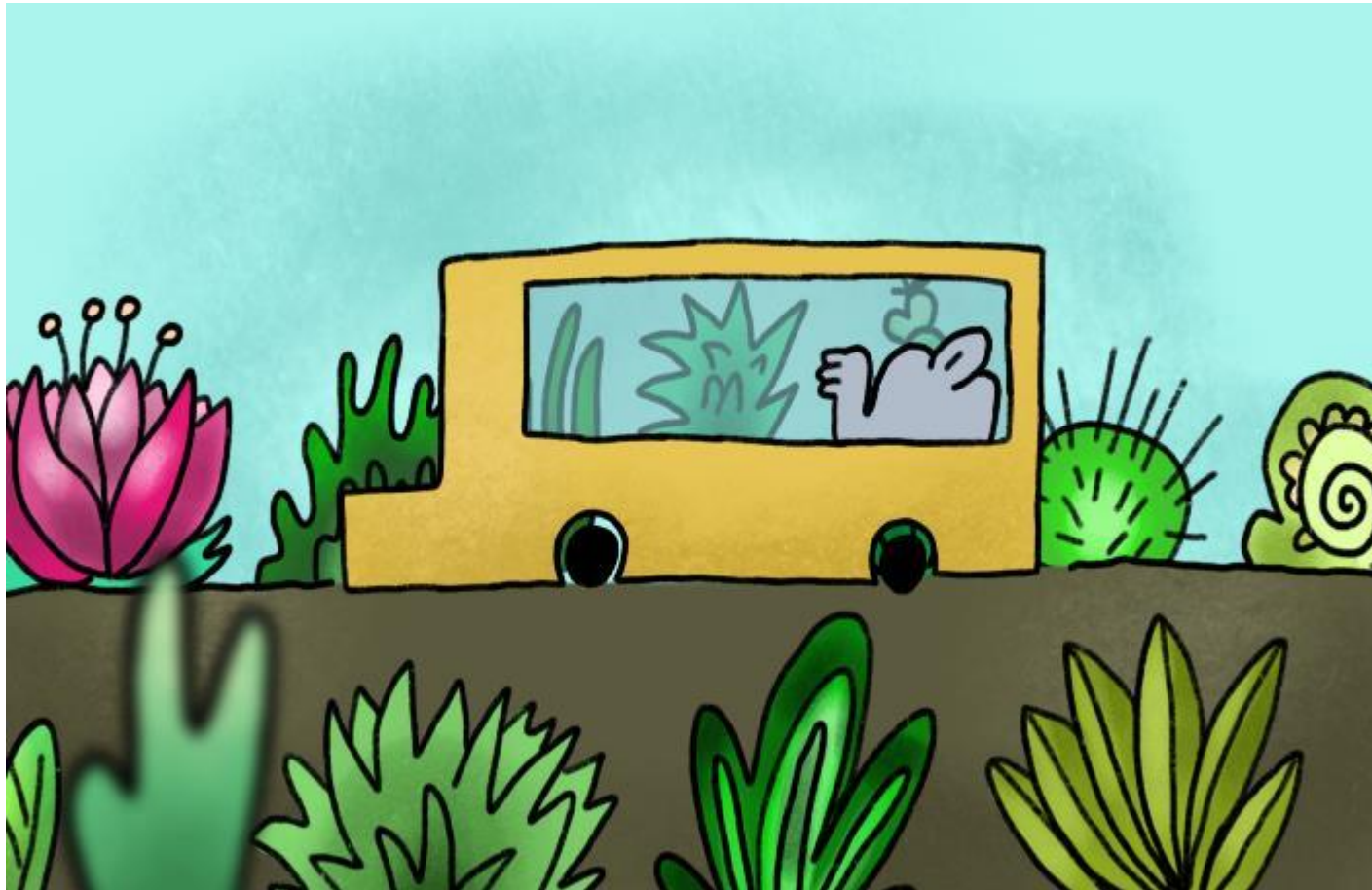
צבעי השמן מאפשרים להוסיף לאלמנט הצבעוניות גם עבודה קפדנית על הטקסטורה. רמת ההפשטה משתנה מציור לציור. באמצעות הצבע, משיכות המכחול והתנועה שהן יוצרות, אני משתדלת להביע רעיון ותחושה, ולהאיר את המציאות מנקודת מבט ייחודית.

הושפעתי מעבודותיהם של פיקאסו, ואן-גוך, מאטיס וקנדינסקי. אני מתעניינת בנושאים בהם הם בחרו ובאינטרפרטציה שלהם לנושאים אלו.

טהר וייס
אדום, כחול, צהוב

טל סילורה אנימציה, תנועה וסיפור תיכון רעות לאומנויות, חיפה אנימציה

בפרויקט שלי בחרתי ליצור חמישה סרטוני אנימציה שונים ומגוונים. חקרתי את הסגנונות, הטכניקות והדרכים השונות והמיוחדות בהן אפשר ליצור תנועה. תנועה בשבילי היא הכל. אלו הפרטים הקטנים שבכל תזוזה שולית, ששוכחים לשים לב אליהם.

בשבילי אנימציה היא היכולת להעריך את התנועתיות שבחיים. כל פריים הוא ציור, תמונה או חפץ שיש לו אופי וסיפור משל עצמו, והחיבור הסופי יוצר סיפור חדש. בכל סרטון נגעתי בנושאים שונים והתנסיתי בטכניקות ציור ויצירה שונות.

https://drive.google.com/drive/folders/1CPrOzV2DXqpqb0koeFW5lyR7hT-jYU5?usp=drive_link

zurtalia@gmail.com

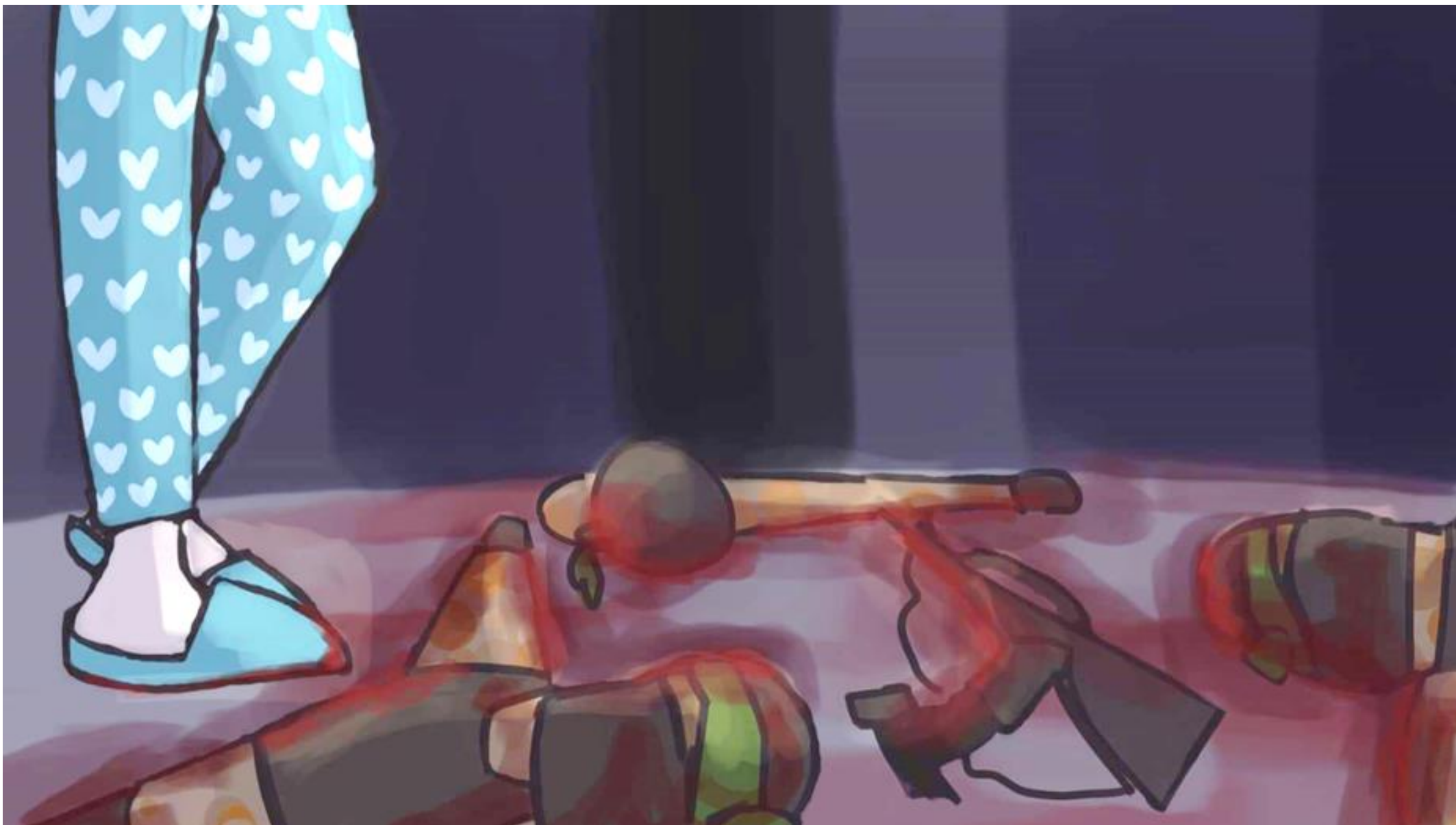
קישור לאנימציה

טליה צור סירות נייר עירוני א' תל אביב דוקו אנימציה

זהו סרט שנוצר מראיון בטלפון, איורים וקטעי אנימציה דיגיטליים. ראיינתי את אנה ברזון, בת 12 מקיבוץ בארי שסיפרה לי את מה שעברה בשבעה באוקטובר. את הריאיון איירתי והפכתי לסרט דוקו-אנימציה קצר. רציתי לתת במה לסיפור הקשה של אנה ולשים זרקור על הניצולים מהשבת השחורה.

רציתי שהסרט יכניס את הצופה לנקודת המבט של אנה, ויעבור איתה את הטראומה.

בסרט ניסיתי להדגיש את ההבדלים המנטליים בין היום שלפני השבת השחורה והיום שאחרי. את היום שלפני תיארתי כיום שנטמע בזיכרון הקולקטיבי שלנו, כחיים מושלמים, בלי מלחמה, חטופים והרוגים. את השבעה באוקטובר ניסיתי לצייר כחלום בלהות, אזעקות שלא מפסיקות, שיחות חוזרות לגורמי הביטחון וחרדה קיומית לעצמנו ולקרובים אלינו. היום שאחרי הוא היום בו ממדי האסון נחתו עלינו, מספר ההרוגים עלה מ-200 ל-1000 ואנשים שיום לפני היו "נעדרים" שינו סטטוס לחטופים או נרצחים.

יאיר ונדר התבגרות

בית חינוך ירקון, מ.א. דרום השרון

2 ציורי אקריליק על קנבס 1.00 X 0.70 מ"ס 39;

פסל אקריליק על דיקט עץ ומעמד עץ 1.70 X 0.30 מ"ס 39
אורך משתנה

בשנים האחרונות חוויתי תחושות ורגשות שונים שגרמו לי להרהר במהות תקופת ההתבגרות ולצלול למעמקי נפשי. הפרויקט מדבר על מושגים כגון גילוי עצמי, אהבה ושברון לב, וגם על תחושות מנוגדות כמו אושר ודיכאון והמעבר ביניהם. השימוש בדימויים שונים כמו דמות אדם עף וטובע בו זמנית, ממחישים את עוצמת החוויה והאופן בו אני תופס אותה. כוס היין השבורה שמתוקנת בצורה גסה ולא הגיונית, מדמה אהבה ושברון לב. הפנים המחולקות בחלל, מסמלות את תהליך הגילוי העצמי. כל אלו מדגישים את הדואליות והמורכבות של הרגשות המלווים את גיל ההתבגרות.

יאיר ונדר התבגרות

*צילום העבודה באמצעות משקפי תלת ממד

יואב קהת , BEAUTIFUL NATURE

תיכון שיטה
פיסול, רדי מייד, צביעה,

במאה ה-18, הפילוסוף אדמונד בורק מדבר על ה"נשגב".

בניגוד ל"יפה" הנותן ביטוי בנאלי וחוויה אנושית מוגבלת, היופי - ה"נשגב" מתאר אמנות שהצפייה בה מעוררת חוויה יוצאת דופן, קיצונית, מכאיבה, מערערת רגשות של פליאה ואימה.

כך, כשאני מבקר במוזיאון טבע, עולה בי הרגשה של סלידה מסוימת מהפער הבולט שבין המוצגים "הקפואים" בשלב ה"חי" שלהם לבין התהליך הטבעי של התפרקות וריקבון בעולם האמיתי.

בחרתי להציג את היופי המיוחד של מחזוריות החיים והמוות בעולם הטבע.

חלק מהתוצרים פיסלתי, ציירתי וצבעתי כמו החולדה, הפטריות, הפרפרים ועובש. וחלק אספתי מהרחוב ומהטבע כמו הזבובים, חלקי העץ והעצמות, בשלבי התפרקות שונים.

בשוליים הוספתי אלמנטים בנאליים של חדר אוספים- פרפרים, קונכיות, עלים וכו'. אלה נועדו להדגיש את הניגוד ולהבליט את היופי שבריקבון, להראות שהמשך תהליך הפירוק, אם לא היו עוצרים אותו, גם אם הוא לפעמים דוחה ולא קל לצפייה, יכול להיות קסום ואסתטי במיוחד.

כך כתב בורק:

"כל מה שעשוי לעורר את מושג הכאב והסכנה, כל דבר נורא שנקשר לחצים איומים:

הוא מקור לנשגב. הנשגב מופק מהרגש החזק ביותר שהתודעה מסוגלת לחוש."

יואב קהת ,
BEAUTIFUL NATURE

יובל ספיר

ספאזם

בית ספר אמירים כפר ורדים

ארטליין על דופלקס 25/50, 50/37, 100/70, טלוויזיה, וגבס 120/80/60

הפרויקט שלי עוסק בחרדה וכיצד היא באה לידי ביטוי בחיים שלי. הוא מורכב משלוש עבודות ציור ועבודת פיסול אחת. דימוי הטלוויזיה החוזר ביצירותיי מייצג אסקפיזם, בריחה מן המציאות. המפלצות במרחב הדיגיטלי הן ביטוי לעולם המסכים, הן מייצגות חרדה בצורה המוחשית שלה. נושא החרדה חשוב לי מאוד ואני רוצה להביא לתשומת הלב את ההתפשטות שלה, בעיקר בקרב בני הנוער.

יובל ספיר, ספאזם

יובל אדמתי
הזעקה של יהודי תימן
בית הספר מעיין-שחר

הדפס לינולאום גודל: A3 X 3

בחרתי לעסוק בנושא הגזענות והתמקדתי בנושא חטיפת ילדי התימנים.
גיליתי שאף אחד מחברי לא מודע למה שקרה ליהודי תימן בראשית
המדינה והחלטתי להביא את הסיפור והזעקה של משפחות התימנים
שילדיהם נחטפו.

אני מכיר את הנושא מהמשפחה שלי מכיוון שלסבתא שלי חטפו את
התינוק שלה בבית חולים (דוד שלי).

בחרתי להציג כרזות מחאה והתחלתי לעבוד עם הלינולאום.
העבודה איתגרה אותי מכיוון שאף פעם לא ניסיתי לעבוד בטכניקה זו
אבל לאחר ניסיון קצר התחלתי להבין, להתרגל ולהשתפר בזה.

היה לי מאוד חשוב לתת ביטוי לנושא חטיפת ילדי תימן בגלל הקשר
האישי, וגם לתרום להעלאת המודעות בקרב בני הנוער, לנושא שאינם
יודעים עליו דבר.

יובל אדמתי הזעקה של יהודי תימן

יובל כהן

פירוק

מבואות עירון

חימר, צילום, פחם על נייר.

בפרויקט הגמר שלי עסקתי בדמות התיש תוך התייחסות למשמעויות תרבותיות והקשרים בהם הוא מופיע. עבדתי בחומרים ומדיומים המועדפים עליי - פיסול, רישום וצילום. פיתוח נוסף כלל הדהוד של החלקים השונים של הפסל, פירוק הצורה המקורית והצבה של חלקים שונים בצילומים, ואז מתוכם יצרתי גם רישומים.

בעבודה ישנו עיסוק חוזר בצורניות של גוף התיש. התיש המפורק מוצב על גבי בד שחור, שמסמל מעין "במה" עליה הוא מוצג. הצבה זו מזכירה בתיאטרליות שלה את הרעיון של הקרבת קורבן, שנעשה בתרבויות שונות לאורך ההיסטוריה.

בעוד העיסוק העיקרי שלי בעבודה הוא בחומר ובצורה, אי אפשר להתעלם מהשפעות המציאות בארץ על נושא היצירה והסמלים המופיעים בה.

יובל כהן
פירוק

יובל כהן
פירוק

צילום מודפס על קאפה 40/60
ס"מ

פחם על נייר 50/70
ס"מ

יובל פרי התמודדות

דרכא נופי גולן, קצרין

טכניקה: צבעי מים וגירי פסטל
גודל: 50x70 ס"מ שש עבודות

החל מ - 7/10 האדמה נשמטה. כאוס, הלם,
חוסר אונים, פחד, תסכול, חרדה, תנועה
פנימית בין ייאוש לתקווה.
בחרתי להביע בציורים שלי את מגוון
הרגשות, התהליכים הנפשיים
וההתמודדויות ללא פילטרים.
את המצב הנפשי שכולנו חוונו ועדיין חווים.
ניסיתי לבטא את הרגעים השונים בתוך
התהליך, לתת מקום והכרה לכך שתהליך
לוקח זמן ולומר שהקושי הוא טבעי וחלק
מההחלמה.
בסופו של התהליך יש ניצוץ של תקווה
לימים טובים יותר.

יובל פרי
התמודדות

יובל פרי, התמודדות

יהלי סרבן שמחי WATCHDOG תיכון בן צבי, קריית אונו קומיקס- ציור דיגיטלי

על פניו, חוברת הקומיקס עוסקת
בסיפור גיבור-על מודרני ואלים, אך
היא משמשת בו זמנית
כפלטפורמה עבור הקורא לבחון
נושאים של תודעה, גוף, אנושיות,
גבולותיהם ויחסי הגומלין ביניהם.
זוהי דרך מחקר אנליטית, בעיקר
דרך הסיפור, הדמויות ואפיון.
הוויזואלית של כל סצנה משתנה
בהתאם לתפקיד שלה בנרטיב
ושואבת השראה מזרמי אמנות
שונים.

יונינה קורנס

פריחת ההדרים

שק"ד-דרכא, שדה אליהו

רקמה בשילוב רד"י מייד: מזוודה ופרחים מיובשים
מזוודה: 50x70 ס"מ, חישוק הכי גדול: קוטר 30 ס"מ,
חישוק הכי קטן: קוטר 10 ס"מ

במהלך השנים משפחתי ואני גרנו במדינות שונות, וזה השפיע בעיקר על הקשר ביני לבין אחותי. זהו קשר חזק המשתנה בהתאם לשלבי החיים שכל אחת מאיתנו עוברת. אני מדמה את הקשר הזה לפריחה. אחותי נקראת הדר. הצבתי מזוודה שמסמלת את הנדודים המשפחתיים שעברנו ומתוך המזוודה צומחים פרחים וחישוקי רקמה, ובהם זיכרונות משפחתיים. בתהליך העבודה היה לי חשוב ליצור עבודה אישית שמחברת אותי למשפחה שלי ובמיוחד אל אחותי.

**יונינה קורנס,
פריחת ההדרים**

יותם פרי לסק
עוד לא אבדה תקוותינו; גיבור
העל הישראלי הציוני שכולנו
צריכים!

תיכון בן-צבי, קריית אונו
פיסול- טכניקה מעורבת; הדפסה דיגיטלית

ניסיתי לייצר גיבור-על, מתוך תחושה של
חוסר אונים ופחד שאני מרגיש כרגע לנוכח
המצב. 7 באוקטובר הכניס את כל המדינה
לפחד, בלבול והרגשה כללית שאין מי
ששומר עלינו. גם אני מרגיש פחד וצורך
להיות מוגן.

מאז ומעולם, בתקופות כאלה יצרו אנשי
ספרות גיבורי-על שיושיטו עזרה ויכניעו את
"הרעים". מקווה שגיבור העל שלי יעניק
לכולנו מעט תקווה ובטחון.

יעל עיני
פרופורציות
בית ספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור

צבע שמן על קנבס
פורמט עגול בקוטר 1 מ' (מצולם כאן על רקע שחור).

לכאורה, הפרויקט עוסק בנושא היקום ובמפץ הגדול. אולם, במהלך השנה, תוך התמודדות עם ציור בצבעי שמן על פורמט גדול, הבנתי שהנושא האמיתי בו עוסק הפרויקט הוא הפרפקציוניזם שלי.

מאז ומתמיד הייתי פרפקציוניסטית. כילדה הייתי מוחמאת כשאמרו לי שאני כזו. בתיכון לעומת זאת, לא הצלחתי לשלב בין המשימות והרצונות שלי וחוויתי תסכולים רבים. תהליך העבודה עימת אותי עם הפרפקציוניזם וחל בי שינוי. הגעתי להבנה שאני / אנחנו קטנים ביחס לעולם, וכי שום דבר בעולם לא ישתנה אם אני לא אהיה מרוצה מעצמי ומהתוצרים שלי. הציור מייצג את הדרך שלי להשלים עם אמירה זו.

יערה בנימין

פצעים

העמק המערבי, יפעת.

עפרונות צבעוניים על דיקט, גדלים משתנים, הגדול ביותר 80 ס"מ

העבודה עוסקת בהבנה שהפצעים שאנו נושאים איתנו לא יירפאו אם לא ייחשפו לשמש. כולנו מסתירים פצעים וצלקות ומעצימים את הכאב על ידי ההסתרה וחוסר הנכונות להיעזר. בשל נטייתי ליפול, אני מרבה להיפגע ולקבל שפשופים, שריטות ומכות. אני נוהגת לצלם תקלות אלו. החלטתי להתבונן במקומות אלו בהם נפגע העור ונחשף הבשר. בחרתי לעבוד בעפרונות צבעוניים על דיקט שבו חצבתי בציורי הפצעים כמו היה עור.

**בנימין יערה
פצעים**

יערה תורקי קרוב מדי לשמש

מעין שחר - עין החורש

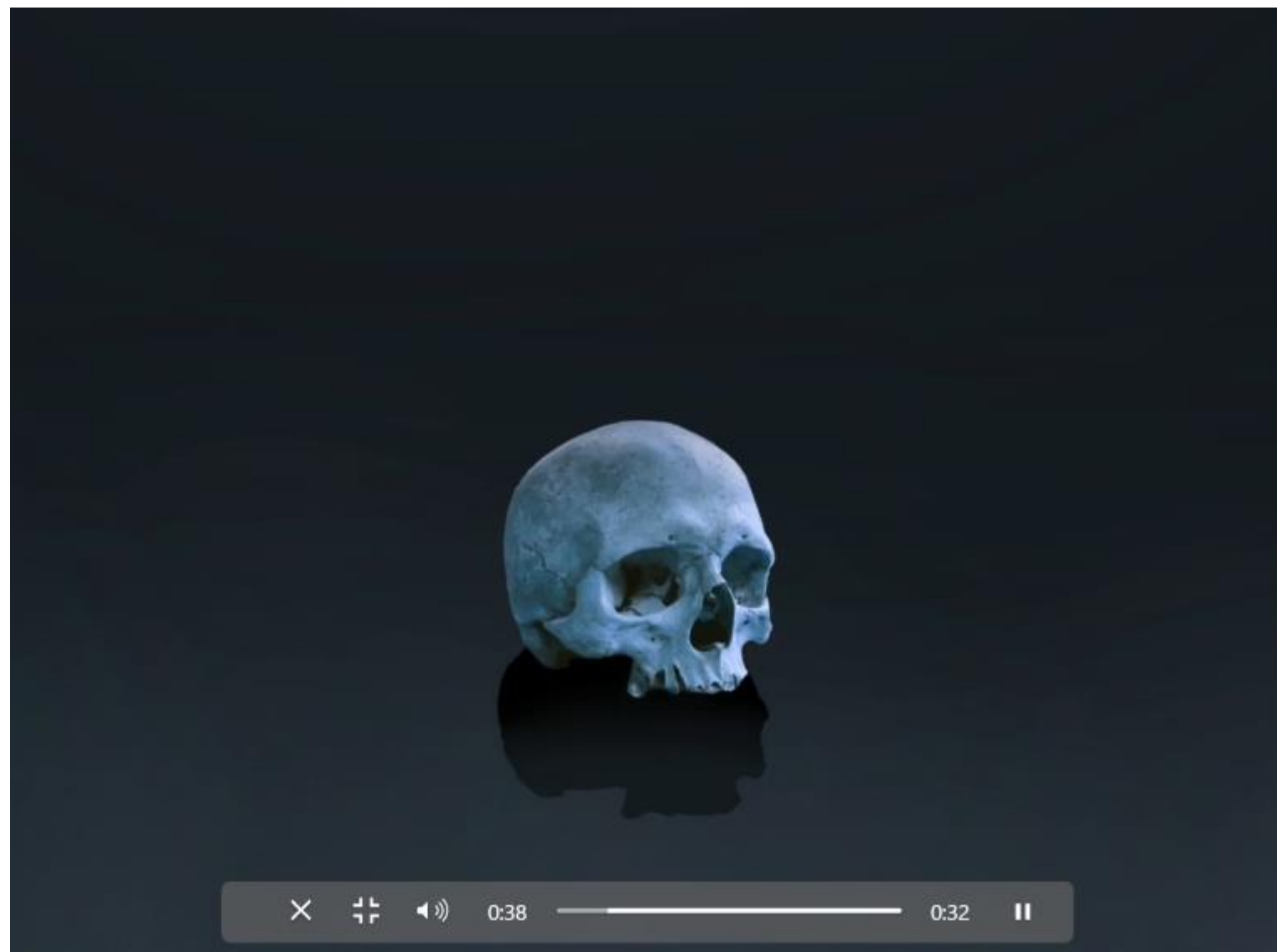
בנייה עם קרטון ודבק חם, עננים - מילוי כריות גודל: X35100

בחרתי לעסוק בנושא החלומות. חקרתי את ההיסטוריה של חלומות בדתות ובמיתולוגיות שונות, הביטויים של חלומות בציורים והתיאוריה של פרויד. החלטתי להתמקד בחלום האנושי התמידי לשלמות ובאכזבה הצפויה כשהחלום נפגש במציאות. היצירה מדמה מגדל בבל, מורכבת ממבנים מתרבויות שונות, בתקופות ובמקומות שונים, ומייצגת את ההשתוקקות האוניברסלית להשיג את הבלתי אפשרי.

בדומה לנושא הפרויקט, גם אני כיוונתי לשלמות. הלחץ הרב שנלווה לציפיות הבלתי ניתנות להשגה שיתק אותי. פחדתי מהאכזבה ומהכישלון וכך קרה שדחיתי את ההתמודדות המעשית עם העבודה במשך זמן רב. לא מחוסר אכפתיות, אלא בגללה.

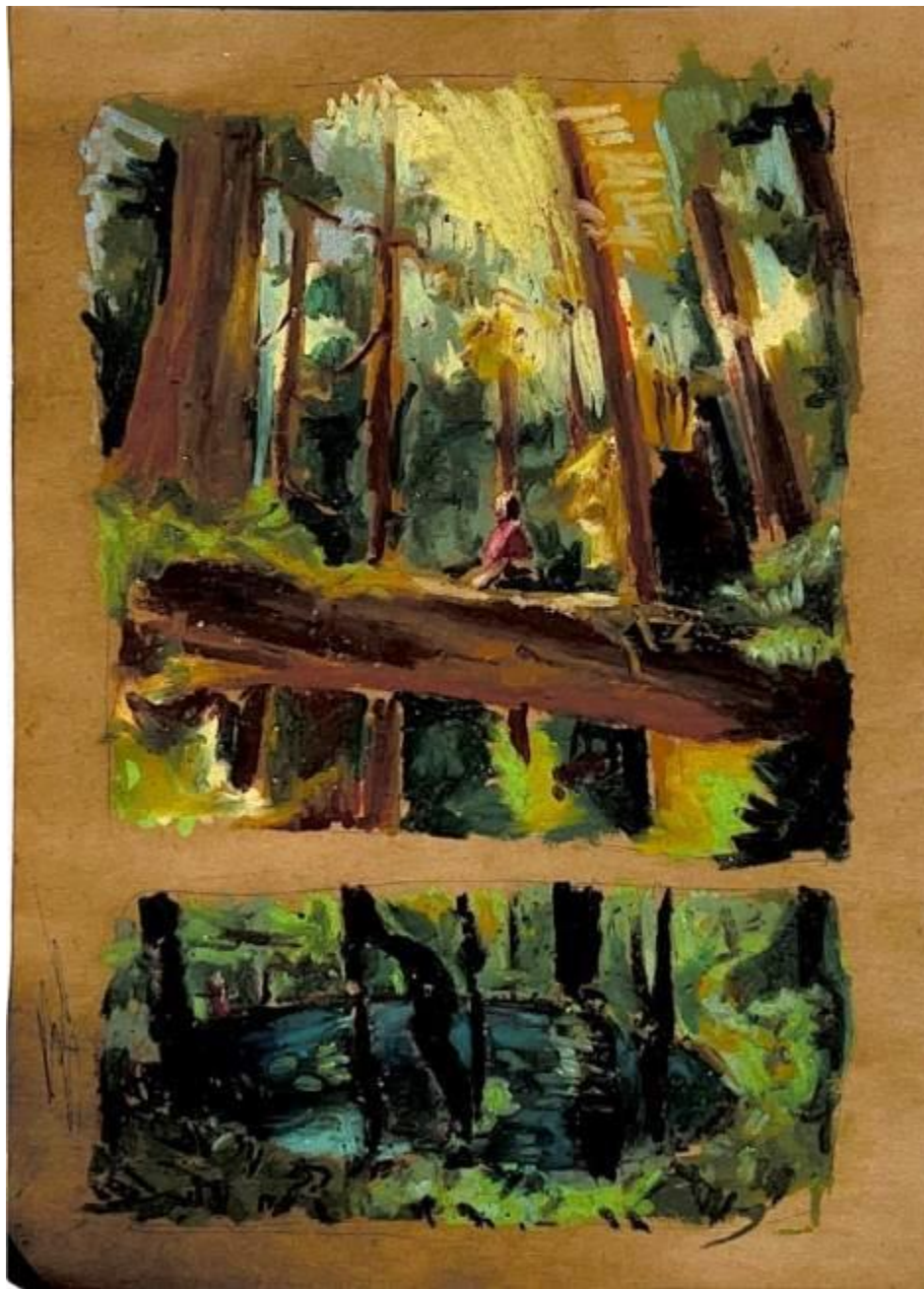
במהלך המחקר גיליתי את המיתוס אודות איקרוס, שקיבל כנפיים שבנה עבורו אביו, עם האזהרה שאין עמידות בחום. איקרוס השתכר מהקסם והחופש שבתעופה, התקרב לשמש וכשהכנפיים החלו להתפרק הוא נפל לים וטבע. כמו בסיפור, כך גם היצירה שלי מביעה את האובססיה להגיע למקום מוצלח יותר, טוב יותר, רחוק יותר ואולי רחוק מדי.

ליאור שליין
A Crow behind bars
ביה"ס אורט אורן עפולה
סרטון אנימציה

הרעיון לפרוייקט הגיע מהיום בו
מצאתי עורב שוכב על גבו מאחורי
גדר. עלתה בראשי המחשבה,
שהעורב מת מאחורי מה שנראה
כסורגים, למרות שהוא ציפור
חופשית עם כנפיים. זה הפך
להיות מקור ההשראה שלי והביא
אותי להשוות ביני לבין העורב
ולעסוק ברעיון של לחיות חיי
חופש.

https://youtu.be/Dhj_AqdBWOM?si=ux0WNCKkDEZs6Ke_r

ליאור בן שטרית
הימצאות בתוך הטבע
תיכון רעות לאומנויות, חיפה
צבעי פנדה, עט על נייר, 50x60 ס"מ

פרויקט הגמר שלי הוא ניסיון לצאת מאזור הנוחות שלי. ניסיתי לשלב בו את כל מה שלמדתי בהקשר של ציורי נוף. ניסיתי לנוע בין הימצאות באזור הנוחות שלי ובין בריחה ממנו. השתמשתי בצבעי פנדה המחקים טקסטורה של צבעי שמן בקווים אקספרסיביים, שעשויים להיראות מגושמים. התרחקתי לחלוטין ממה שאני רגילה לצייר – דמויות ואנשים, ובמקום זה התמקדתי בטבע ובעלי חיים. כמעט בכל ציור הוספתי דמות קטנה שנהנית מהנוף.

ליאור בן שטרית
הימצאות בתוך
הטבע

ליהיא זמיר שלוות עולמים

הרב תחומי עמל חרוד, קיבוץ עין

חרוד מאוחד

מיצב – חופה מבדי פודנץ', טול, מדי צבא. תפירה, גודל
2*2 מ', 4 מוטות במבוק.

המיצב מוקדש לזכרו של בן דודתי סמ"ל שילה
יוסף אמיר הי"ד, לוחם סיירת גבעתי מקיבוץ
מירב, שנפל בהגנה על היישוב קדומים.
החופה מייצגת איחוד אוהבים והמשכיות. שנים
עשר השבטים מתייחסים לאיחוד העם, קריאה
לסיום הקרע והפילוג בעמנו, בפרט בימים אלו.
מה שאפיין את שילה במיוחד, היה הרצון
להמשיך לחיות בשמחה, בפיוס ומתוך השלמה.

ליה כץ זכרונות בעבורם התיכון לאומנויות ירושלים ציורי שמן, פחם ואקריליק על בד ונייר

המוטיב העיקרי בתערוכה שלי הוא הקשר שבין עולם הפנטזיה והמציאות, הזיכרונות והדמיון. אני אוהבת מאוד ליצור סיפורים ודמויות ובעבודותיי רציתי לבטא עולם שלם מעבר לציור. בציור "ציפור כלואה" מבחינתי הציפור כלואה בין רגשותיהן של הדמויות סביבה. הדמיון הופך לחלק מחיינו, הזיכרונות מתקשרים גם לדברים שקראנו, כתבנו, ראינו ונראה בעתיד. הזיכרונות עצמם מתערפלים עם הזמן כמו עולם הפנטזיה. על רבות מהיצירות עבדתי באופן חופשי, ומשוחרר ללא רעיון קודם או סקיצה.

ליה שרמן מסע הסרטן

בית ספר אמירים כפר ורדים
שמן על בד

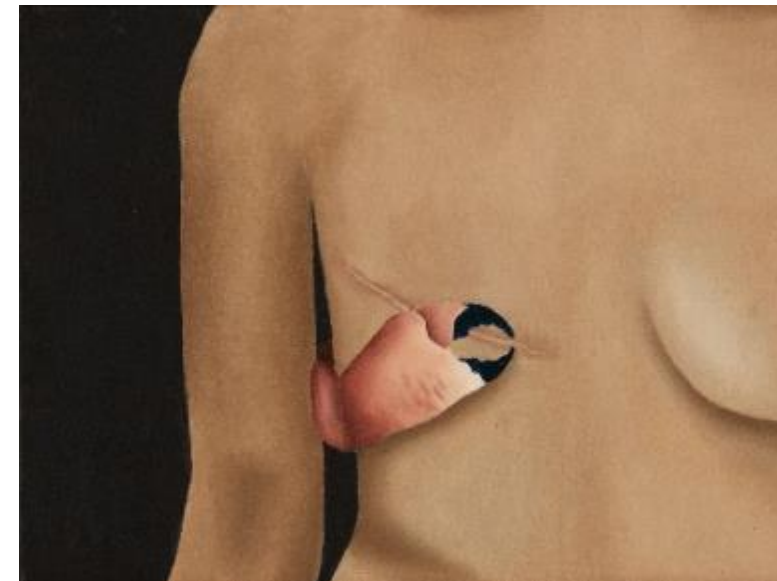
העבודה שלי עוסקת בשינויים הפיזיים שגורמת מחלת הסרטן. אני מנסה להעביר את התחושות שגורמת המחלה ואת התזכורת המתמדת למחלה בגופו של החולה.

היצירה מצויירת בגוונים חמים וקרים, אך מאוד מופרדים זה מזה. בחלקים מסוימים הצבעים חמים ובאחרים הצבעים הקרים משרים אווירה של איום, ניכור, כאב ובדידות.

הדימוי החוזר ביצירה הוא בעל החיים הסרטן כמטפורה למחלה ואת השפעת פעולותיו על גוף החולה. דימוי נוסף השזור כחוט בגוף העבודות, הוא תהליך מחלה והשינויים שעובר הגוף בעקבותיה.

תהליך העבודה היה משמעותי עבורי מכיוון שנתן לי הזדמנות להתמודד עם התהליך הנפשי שעברתי בעקבות השפעת המחלה עלי. קיבלתי הזדמנות לפרוק את רגשותיי על הדף ולתת הזדמנות לאנשים אחרים להציץ אל מחשבותיי ורגשותיי.

ליה שרמן, מסע הסרטן

ליאן בוריסון הסיפור שלה, ההשראה שלי mi abuela

מעלה שחרות, חבל אילות

שמן על בד 70 X60 ס"מ

הציור מבוסס על סיפורה של סבתא רבתא שלי. היא ברכה מפולין בתחילת מלחמת העולם השנייה לארגנטינה. היא לקחה איתה מכונת תפירה קטנה של Singer. באוניה הכירה את בעלה ולפני שהגיעו לארגנטינה הם גילו כי הם מתחילים את חייהם העניים עם ילדה קטנה. בהמשך, ברח גם דודה של סבתי וסיפר לה על גורל משפחתה. סבתי האבודה והענייה חיפשה דרכים להרוויח כסף עבור משפחתה. היא החלה לתפור בגדים לעשירים. עם השנים, הפכה לתופרת מצליחה ולימדה את בעלה ואת הדוד שלה לתפור, כדאי להגדיל את העסק. בהמשך הם פתחו מפעל לייצור בדים. ביתה, שהיא סבתי ביקשה ממני להנציח את הסיפור של שלושתם ובעיקר את גדולתה שלה.

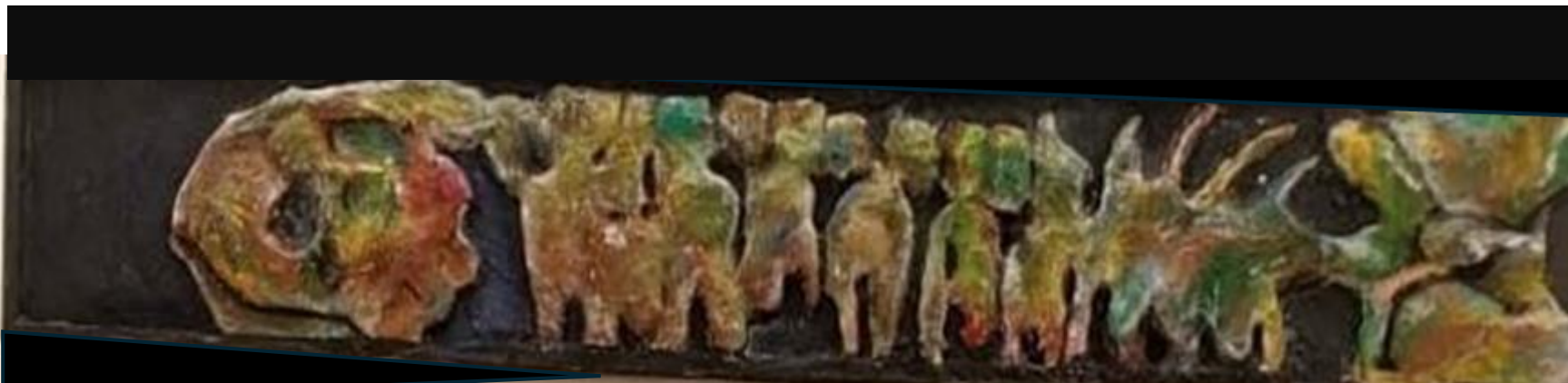
ליאן צברי אדרה

בית הספר המקיף אורט, ע"ש יגאל אלון נוף הגליל

טכניקה מעורבת: נייר כסף מכוסה בעיסת נייר מעובד, אקריליק.
גודל 2.40 מ' X 2.00 מ' (ארבעה פורמטים מחוברים, גודל כל פורמט 2.00 מ' X 0.35 מ').

בעבודה יצרתי ארבע אדרות המייצגות צורת חיים איתנה בזמן קושי רב. חלק מהאדרות משדרות חיות ושוחות במים, הן צבועות בצבעים חמים ומכוונות קדימה למרות שהן רק עצמות, שלד. למרות הקושי, הן ממשיכות להקרין את יופיין המרהיב וחוזקן. לעומת זאת, חלקן האחר של האדרות מאובן ללא יכולת תזוזה ומקרין צבעוניות קרה, מלנכוליות והתיישנות. חלק שרוצה לחזור לשחות במים ולשגשג, אך הוא תקוע באדמה. "שנהיה לראש ולא לזנב" לפי פירוש הרמב"ן: עם ישראל יהיה בראש העמים ולא יהיה משועבד לעמים אחרים. עבורי האמרה הזו מתייחסת לאפשרות לאזור אומץ וחוזק. לא להיות משועבד ולהיכנע למצב שלילי וקשה שנכפה עליך. תמיד למצוא את החיובי בכל אתגר הנקרה בדרכך. גם אם המצב נראה מאובן וללא יכולת תזוזה, צבע אותו בצבעים שתבחר, השב לו חיים.

ליאן צברי
אדרה

ליה קטורגין

דרור

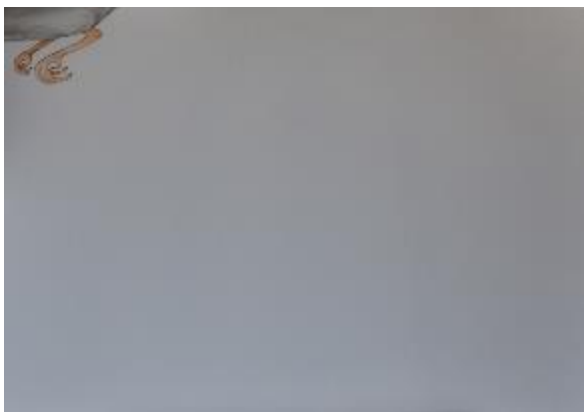
דרכא נופי גולן

טכניקה: עפרונות על נייר
גודל: 100 120 X ס"מ . ארבע עבודות

נושא הפרויקט שלי הוא שלבי התעופה של
ציפור דרור, ציפור שכשמה כן היא - חירות. שלא
כציפורי שיר אחרות, ציפור זו אינה מתרגלת
לחיי שבי. לא ניתן לגדל אותה בכלובים.
בעבודתי ציירתי את המעוף אל עבר החופש.
המסר שלי הוא לא לפחד, להשתחרר מדברים
מעיקים ולהיות חופשיים. לפרוש כנפיים ולתת
לרוח לקחת אתנו לאן שהיא תיקח, ללא דאגות.
אני רוצה לסיים בתקווה שכל מי שנגזל ממנו
החופש הפיזי, יזכה בו שוב.

ליה קטורגין

"דרור"

לינוי אלוני

הבובות המיותמות

הרב תחומי עמל עמק חרוד, עין חרוד

5 ציורים, עפרונות צבעוניים על מצע עיתון, גודל העבודות: 72X55, 54X75X37

אנו חווים תקופה מטלטלת ולב כולנו עם משפחות החטופים ומאבקם לשחרור יקיריהם. הרגשתי צורך להתמקד בעבודתי בילדים ובנערים החטופים.

העבודה מציגה חמישה ציורים של בובות שונות היכולות להיות שייכות לכל ילד וילדה.

בחרתי לצייר בעפרונות צבעוניים תוך יצירת אפקט של שיער ופרווה אמיתיים של הבובות. בנוסף, בחרתי בעפרונות כיוון שילדים אוהבים לצייר באמצעותם. המצע שנבחר לעבודה הוא עיתונים היות שהנושא מאוד אקטואלי ומדובר כל יום, אין יום ללא כתבה על החטופים. לצד כל ציור מופיעה כתבה בנושא החטופים שבחרתי בקפידה.

תהליך העבודה היה משמעותי עבורי וגרם לי להרגיש שאני תורמת בצורה מסוימת לשמירת המודעות והחשיבות בהחזרתם הביתה והצגת הכאב והגעגוע

מיה אביטל אלבום תמונות עירוני א לאמנויות תל אביב

פנדה על בד פשתן, מגבת וסינטטי בשילוב עם ריקמה
גודל העבודות:

- (1) סבא- אורך: 60 ס"מ רוחב: 45 ס"מ
- (2) סבתא- אורך: 31 ס"מ רוחב: 25 ס"מ
- (3) אמא כחולה- אורך: 40 רוחב: 72
- (4) אמא על בד פשתן- אורך: 39 ס"מ רוחב: 72 ס"מ
- (5) יום הולדת- אורך: 27 ס"מ רוחב: 38 ס"מ
- (6) תינוקת- אורך: 40 ס"מ רוחב: 39 ס"מ
- (7) שלוש עבודות: אורך 32 ס"מ רוחב: 71 ס"מ
- פורטרט של אמא- אורך: 22 ס"מ רוחב: 21 ס"מ
- פורטרט של אבא ואני על כתפיו- אורך: 21 ס"מ רוחב: 20 ס"מ
- אמא בהריון- אורך: 24 ס"מ רוחב: 22 ס"מ

בחרתי לצייר את האלבום תמונות המשפחתי שלי.
רציתי לבדוק איך אפשר להעביר זיכרון דרך טקסטורות.
השתמשתי בחומרים כמו בדים ופנדה כדי להעביר
תחושה של נוסטלגיה ולסגור מעגל עם תקופת הילדות.

מיה אביטל
אלבום תמונות

מיה אביטל
אלבום תמונות

אמא על בד פשתן- אורך: 39 ס"מ רוחב: 72 ס"מ

אמא כחולה- ארוך: 40 רוחב: 72

מיכל עובדיה

בני האלוהים

ביה"ס אורט אורן עפולה

הדפס לינוליאום על נייר, 30/21 ס"מ

ההדפסים יוצרים תמונה לא ברורה
ואפילו קצת מטושטשת, מה שיוצר
דימויים שונים ומופשטים יותר של
הסקיצה המקורית. העובדה
שהדמויות מטושטשות, תורמת לחוסר
הגדרה של הדמויות ומטושטשת את
המשמעות הברורה ביצירה. דבר זה
מבטא את הניגודיות שאני רוצה
להעביר.
השימוש בצבע האדום והחיתוך הגס,
מגבירים את החוויה ואת ריבוי
המשמעויות.

מישל דובינסקי
אפשר איתך?
ביה"ס אורט אורן עפולה
וידאו Stop motion

בחרתי שיר שאני מאוד אוהבת
בשפה הרוסית והתחלתי לעבוד
על סצנות שונות. איירתי אותן
עם קווים רבים ועם דגש של
צבע אדום, שמתאים למקצב של
השיר העוסק באהבה. חתכתי
את הציורים ואת האותיות
וצילמתי כל סצנה בנפרד וכך
שילבתי הכול בעריכה.

https://youtu.be/9-oDeLaljAo?si=aNsGMFMTIjKnbgA_

מעין איכנגרין

אין פה אף אחד

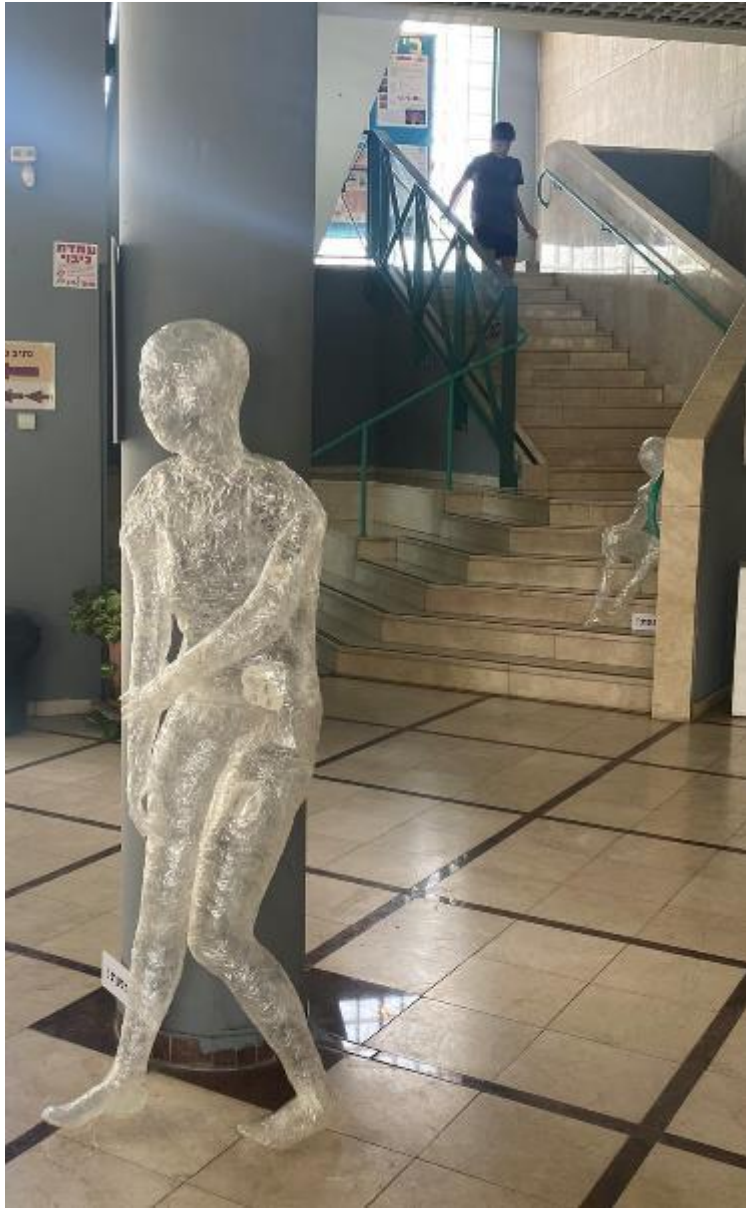
בית הספר כרמים, בנימינה גבעת עדה

3 פסלים מסלוטייף שקוף בגודל אדם, ציורים בחומרים שונים על נייר

הנושא שבחרתי הוא חוויה של שקיפות. רגעים כאלה שלפעמים אורכים חמש דקות, לפעמים יום שלם, או מספר ימים ולפעמים אף חודש, בהם אני מרגישה חסרת ממשות, חסרת חשיבות, שקופה. בחרתי ליצור שלוש דמויות בגודל ממש. השתמשתי בסלוטייף שקוף כי החומר משרת את החוויה של להיות שקופה וגם תוך כדי עבודה שמתי לב שהסלוטייף מדמה את המחסום הזה שסוגר/מסתיר אותי מהסביבה. יצרתי את שלושת הפסלים על גבי אותה דמות והצבתי אותם במצבים שונים בחלל. מצבים שמדמים את חווית הבדידות. לכל דמות יש תנוחה משלה והתנוחה מדגישה את הבדידות או אי הנעימות של הדמות בסיטואציה. בנוסף בחרתי לצייר ציורים קטנים המשלבים טקסט, כדי להציג מחשבות של הדמות בזמן העכשווי או או סיטואציות דומות שהיא עברה.

מעיין איכנגרין, אין פה אף אחד

מעיינ איכנגרין, אין פה אף אחד

מעין סופר ממש רזית נכון?

דרכא בית ירח, עמק הירדן

טכניקה - סריגה
גודל - המיצב ברוחב 2 מ'

מאז ומתמיד אנשים סביבי מעירים לי על המשקל שלי. עלייה או ירידה במשקל, כמה אני צריכה לרדת במשקל ומה אני צריכה לשנות בעצמי. אנשים מרגישים צורך להביע את דעתם בנוגע למראה החיצוני שלי ולמשקל שלי. יש המחמיאים לי על ירידה במשקל, מבלי לדעת כמה נזק הם גורמים.

בחרתי להציג את הגישה של החברה לנושא. כולם מייפים ומצדיקים את ההערות שלהם זה בקטע טוב אנחנו דואגים לבריאות שלך לכן העבודה מוצגת ככלא מקושט. כל תגובה משמשת כתזכורת לאובססיה הנוראית שלוקחת חלק גדול מדיי בחיים שלי.

רציתי להציג גם את מה שנותן לי קצת שקט. אני אוהבת לסרוג והסריגה מעניקה לי רגע הפסקה מהאובססיה לגבי המשקל.

סרט המדידה מייצג בשבילי את המשמעות של המשקל בחיים שלנו והוא עובר בין כל חלקי התצוגה. מאז ילדותי, הרגשתי חנוקה על ידי סרט המדידה ולא הצלחתי לברוח ממנו.

מריה זלטה, ריבוצ'קין לפני שאתבגר

כפר הנוער הדתי כפר חסידים

סדרת העבודות בצבעי מים על נייר. 2 העבודות הגדולה 65 X50 וסדרת הציורים
30 X20 ס"מ

מאז שהייתי ילדה קטנה העדפתי לשחק עם חיות ולא עם בני גילי. תמיד הייתי מוקפת בחתולים, הן שלי והן חתולי רחוב שהאכלתי וטיפלתי בהם. גידלתי נחש ובמקביל היו לי ארנבות, חזירי ים ותוכים. וכמובן אי אפשר בלי כלבה.

להיות בחברת כל היצורים האלה, היה בשבילי הרבה יותר פשוט, מאשר להימצא בחברת אנשים. כל זה מצא ביטוי בציורים שלי והטביע עליהם חותם.

בקרוב אהיה בת 20, ואני לומדת אט-אט להתחבר לאנשים, לאהוב, להגן על הגבולות שלי. הציורים שלי מציגים את כל אותן חיות, ציפורים ושרצים מול פניה של ילדה קטנה, שזאת אני. הדבר גם משקף את ההתרגשות שלי לקראת החיים הבוגרים, שבקרוב אכנס אליהם. זה מעניין ומפחיד ומרגש בו זמנית!

מרגלית נטע

הפיניקס

תיכון בן צבי, קרית אונו

מיצב

בקרב אתגיים לצהל, אני חוששת
להתבגר ולאבד את שמחת החיים
ויכולת הדמיון שהייתה לי כילדה. אני
חוששת שאחרי השירות הצבאי, כבר
לא אוהב את הדברים המשמחים
אותי כיום.

המיצב שלי הוא מחווה לסרטים,
ספרים וסדרות טלוויזיה שליוו אותי
עד היום והעניקו לי עולם דמיוני אליו
נהגתי לברוח מהמציאות. הכנפיים
הם כנפי מלאך-פיניקס ששמר עליי
כל השנים הללו ועכשיו, דקה לפני
ההתבגרות אני מבקשת להודות לו.

משי אשטה
ללא שם
תיכון 'אריאל' טירת הכרמל

קולאז' צילומים a4

כולנו דומים

כולנו שונים

כולנו מעורבבים

נדב בנקי נעורים

העמק המערבי, יפעת
צבע שמן על בד, גדלים משתנים

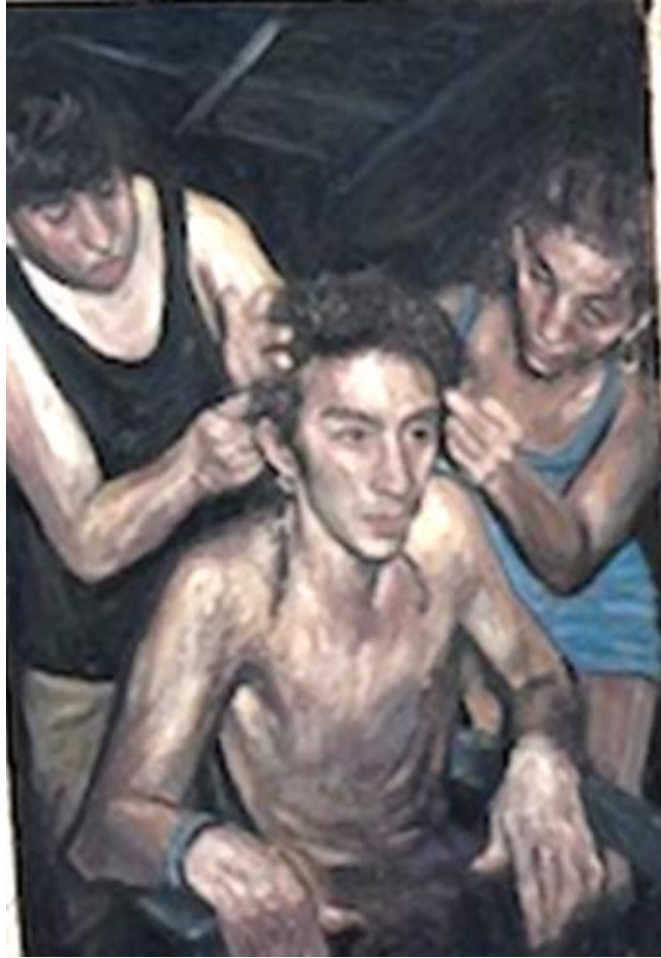

השאלות שהעסיקו אותי בפרוייקט היו מצד אחד נושא גיל הנעורים והפרידה המתקרבת מהחברים ומצד שני פיתוח השפה הציורית שלי, אופן הנחת הצבע ובעיקר סוג משיכות המכחול.

צילמתי את החברים שלי בכל מיני הזדמנויות וציירתי מתוך התבוננות בצילומים. במהלך הציור בחרתי מה להדגיש ועל מה לוותר.

מאז השביעה באוקטובר הלכה פלטת הצבעים שלי והתכהתה.

נדב בנקי נעורים

נועה זבנוביץ

ללא כותרת

תיכון מור מטרו ווסט רעננה

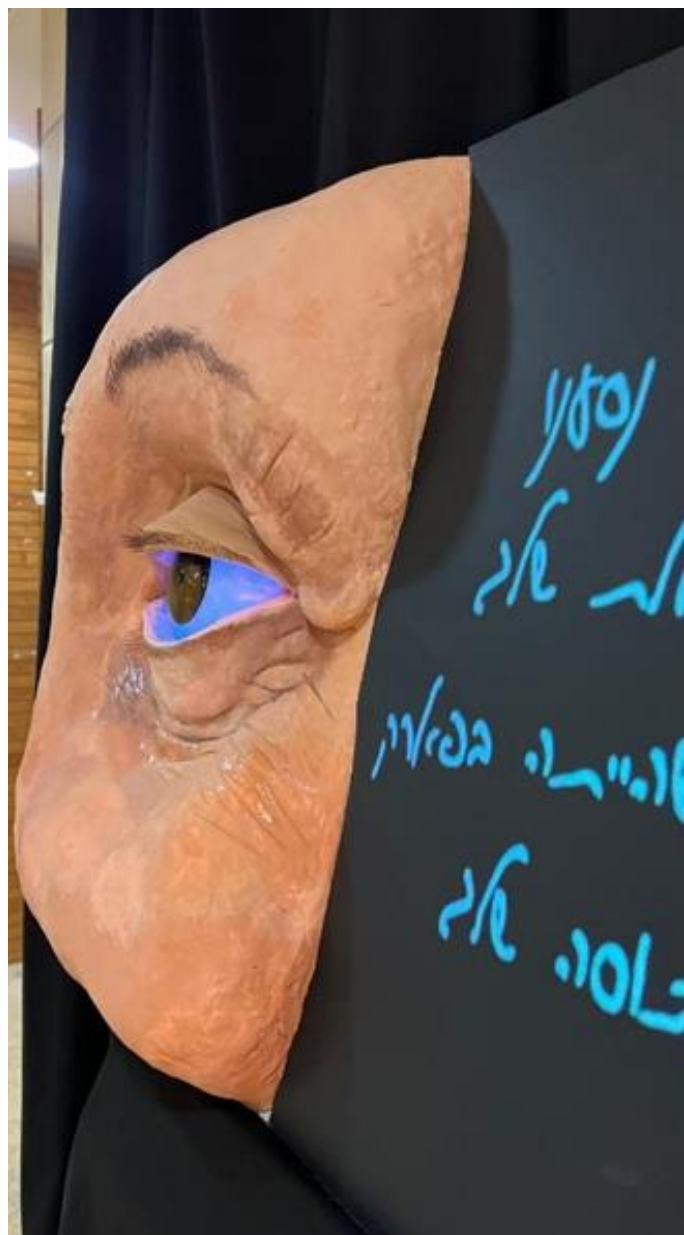
טכניקה: פיסול, תכנות, חימר קל וצבעי אקריליק, 100/50 סמ

במובנים רבים, העיניים הן לא רק כלי ראייה, אלא גם פתח למציאות הפנימית של האדם, "חלון לנשמה", המסמל את היכולת של העיניים לבטא דברים שאינם נראים באופן ישיר, כמו רגשות עמוקים ותפיסות רוחניות.

בחרתי בעיניה של סבתי ז"ל, שהייתה חולת דמנציה – מצב הקשור לפגיעה בפונקציות קוגניטיביות, כגון זיכרון, הבנה והסתגלות לסביבה. בעבודתי אני מתייחסת לתקשורת הרגשית שעדיין יכולה להתרחש דרך העיניים והמבטים. הסאונד המצורף לעבודה, הוא קולה של סבתי המספרת את סיפור משפחתה בפולין, מתוך מפגש שורשים שהתקיים בצעירותי, בבית-הספר בו למדתי. הטקסט עצמו מוקרן על העבודה, מטשטש, מתעוות ונעלם מדי פעם כמו צלילות המחשבה המשתנה אצל חולי דמנציה.

סבתי נפטרה תוך כדי עבודתי על הפרויקט.

נועה זבנוביץ

ניקיטה זפלקו

ללא כותרת

כפר הנוער הדתי כפר חסידים

3 עבודות צבעי אקריליק על בד, 70x50X

הפרויקט שלי עוסק במצב שהעולם שלי נמצא בו בשנים האחרונות.

עליתי לישראל מאוקראינה לפני מספר שנים עם אמא והאחים שלי.

באוקראינה נשארו קרובים משפחה יקרים, בני דודים, סבים וסבתות.

כשפרצה המלחמה

באוקראינה הכל נהיה מאוד מורכב. יש לי בן דוד בצבא אוקראינה שנלחם

והוא הגיבור שלי. ב 7.10 פרצה המלחמה בארץ והמצב נהיה קשה עוד

יותר. שתי המלחמות האלו התערבבו בתוכי ויש הרגשה שהעולם התחלק

לבני האור ובני החושך. בחרתי לצייר דמות של ילד מסתכל דרך החלון

על ספק שקיעה ספק שרפה. ציירתי נוף עירוני לא ברור. דומה לעיר

באוקראינה וגם לעיר בארץ.

בעבודה עם הלוחם ציירתי את הגיבור שלי – בן דודי שאני מאוד דואג לו

ומתגעגע אליו.

נוגה רוזן הסביבה שלי בית הספר עמקים תבור

אקוורל על נייר
40/25

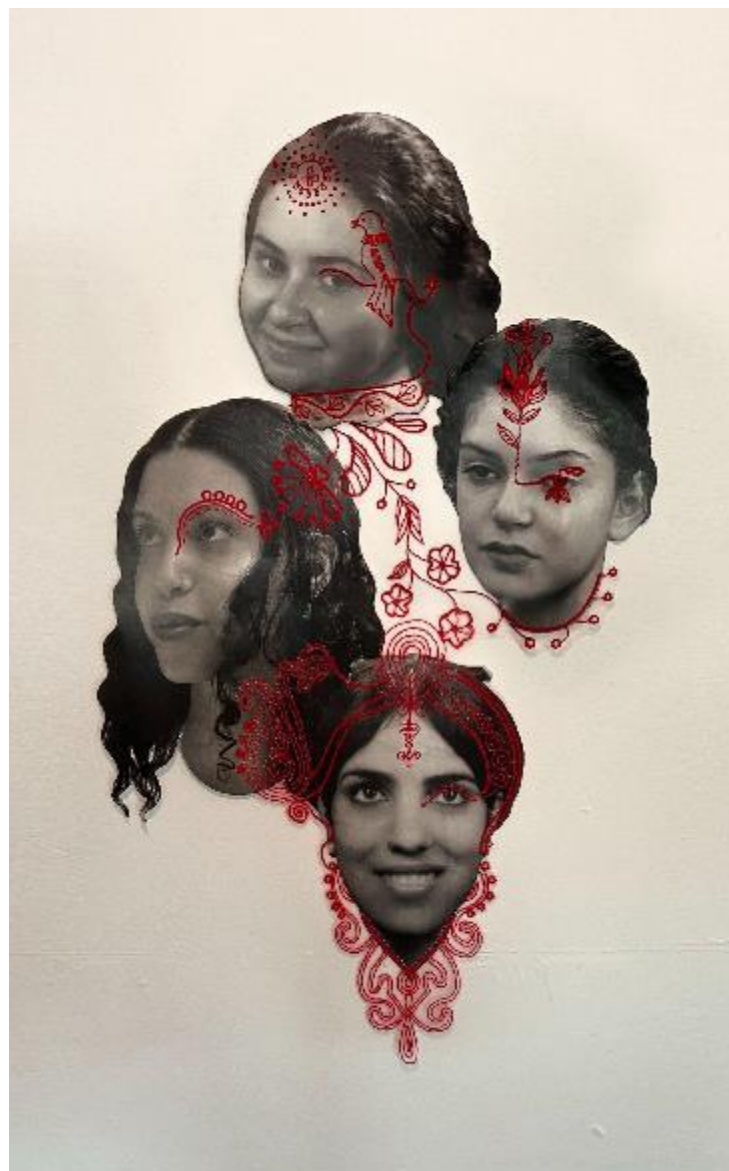
בחרתי לעסוק באנשים קרובים, בסביבה המאפיינת אותם. אנשים אלו הם חלק גדול ממני ומשפיעים עליי, על ההרגשה שלי וההתנהלות שלי בכלל ובתקופה האחרונה בפרט. לכן במרכז העבודה מיקמתי את עצמי.

ציירתי את אבא שלי בגינה שלנו אותה הוא מטפח בכל שבת. מקום בו הוא יושב ומתפעל מהממלכה שלו. את החבר שלי אור, בחדר שלו המעוצב בדיוק כמו שהוא אוהב, את מאור, הבריסטה בבית הקפה שאני עובדת בו ואת חברה שלי שירי במועדון הנוער של הקיבוץ בו כולנו מבילים. חשוב היה לי לבטא בעבודות את כל הפרטים הקטנים המזוהים עם כל דמות. גם לי יש סביבה משלי - סדנת האמנות. אני הדמות היחידה שאפשר לראות את פניה. ניסיתי לבטא את העובדה שבסופו של דבר, למרות הניסיון לתפוס כל אחד ואחת מהדמויות בדרך בה אני מכירה אותן, את עצמי אני מכירה הכי טוב.

נוגה רוזן, הסביבה שלי

נויה מצרי

קשר בלתי נפרם

תיכון בן-צבי, קריית אונו

בד רקום, בד שקוף, חוטי רקמה, צילומי שחור לבן, שקף.

הפרויקט שלי עוסק בהעברה בין דורית במובן הפסיכולוגי, התרבותי והגנטי. בחרתי לבחון באילו אופנים החינוך והתרבות שספגתי ממשפחתי, משפיעים על עיצוב האישיות שלי ועל טעמי העיצובי.

עיצבתי פריט אופנה המשלב שתי תרבויות שונות של משפחתי, לצד סדרת צילומי פנים של אימי ושל סבתותי, כנערות בנות גילי.

דרך היצירה בחנתי את הדמיון הגנטי בינינו ואת המצב הנפשי הנשקף מתווי הפנים והעיניים.

נועם אקריש התמונה הגדולה

הר- וגיא, קיבוץ דפנה.
שמיכה סרוגה מצמר בגודל 120 סמ"ר

מאז השבעה באוקטובר משפחתי ואני מפונים מהבית במטולה, שמוגדרת כשטח צבאי סגור. החוסר בבית, ניווט אותי ליצירת פרויקט המקשר בין הבית לבין המלחמה. שמיכת הטלאים שסרגתי מייצגת את הביתיות, בכל בית חם ואוהב ניתן למצוא שמיכה סרוגה. במהלך המלחמה, סרגתי במסרגה אחת, תשעה טלאים. בכל טלאי סמל המקושר למלחמה. היבטים שונים שביחד יוצרים את ה"תמונה הגדולה". העקורים, החטופים, הלוחמים, המשפחות השכולות, המילואימניקים. כולנו חשים מלחמה באופנים שונים. צבעי הצמר השונים מסווים מעט את המצב הביטחוני שנוגע בכל אחד מאיתנו. וביחד ננצח.

נועם רון הכיסא הנעלם

בית הספר עירוני ה' ע"ש יצחק נבון
מיצב, חלקי כסאות על דיקט לבן (2.50X2.50 שטח רצפה)

עבודתי עוסקת במערכת היחסים ביני לבין מערכת החינוך במהלך שנותיי בביה"ס. כתלמיד, אני מרגיש שאני חלק ממערכת המכתיבה חוקים שגרמו לי לאבד את אישיותי ואת היצירתיות שבי. בתגובה לתחושה זו, אני בוחר, מצד אחד, להעלם, לא להתמודד עם הסיטואציה. מן הצד השני אני מרגיש באותו הזמן, שאני נמשך כלפי מטה על ידי כח שאינו תלוי בי.

בעבודה בחרתי ליצור מיצב המדמה חלל קטן של כיתה עם תשעה כיסאות תלמיד במצבים שונים, המדמים אופני התמודדות ותחושות שונות במהלך שנות לימודי. הבחירה להוציא את עצמי מסיטואציות מורכבות היא מודעת ואני מרגיש שזו דרך ההתמודדות הנכונה עבורי. השארתי את הכיסאות כמו שהם ללא צביעה, על קיר מתוך חלל בית הספר, כדי להדגיש את המסר.

נועה אוחנה התקווה בת שנות 2000 תיכון חקלאי כדורי טכניקה מעורבת, גובה 2 מטר 39 ס"מ

בעקבות הפילוג והקרע העצום בעם ישראל, שהלך וגדל בשנה האחרונה, העמיקה שנאת חנים עמוקה בתוך העם. חיפשתי דרך בה אוכל לבטא את החלום לאחדות בעם ישראל.

בעקבות אירועי שבעה באוקטובר, התייחסתי גם לנושא החטופים והחטופות ששבר את ליבו של העם ולצערי מצב זה נמשך עד היום.

בעבודתי שילבתי דימויים מהעולם היהודי המייצגים את הבית, את הזיקה לאמונה היהודית, תוך שילוב דימויים מהעולם הערבי, כדי לנסות ליצור הרמוניה ואחדות, שלא מצליחה להתקיים במציאות שלנו.

השתמשתי בטכניקת התפירה המסורתית כדי ליצור טלית המשמשת את היהודים בזמן התפילה ובזמן מלחמה החיילים שלנו משתמשים בה כ"מגן" על גבי הטלית שילבתי דימויים מהעולם הערבי כגון שטיח ערבי, וילונות מקרמה ומסבחה, אותן יצרתי ממגוון חרוזים כדי לבטא את הפסיפס בחברה הישראלית ואת מגוון העדות וריבוי הדעות.

נועה אוחנה
התקווה בת שנות 2000 פרט

נינה בלייב

שורשים

בית ספר רעות לאמנויות, חיפה

שמן על עץ
70x100 ס"מ

פרויקט הגמר שלי עוסק בחיפוש אחר המורשת והשורשים שלי, שהפכו לתרבות שלישית - שילוב של התרבות הישראלית בה גדלתי והתרבות הסובייטית של משפחתי.

בפרויקט אני מציגה ציורים של דמויות המופיעות בקלפי איקונות מסורתיות מהתרבות הסלבית המאפיינת אותי. בכל קלף ציירתי דימויים המאפיינים את התרבות הרוסית. הוספתי סביב הדמויות הילת דפי ברונזה המסמלת טוהר וקדושה (באופן מסורתי מוצגות הילות זהב מאחורי קדושים בתרבות הסלבית והנוצרית). הבחירה בייצוג דמויות שאינן בהכרח קדושות אינה מקרית. כך אני בוחרת להראות שאת התרבות, המסורת והמורשת מייצגים האנשים הפשוטים הסובבים אותנו ולא דווקא קדושים ומלאכים. אנחנו יוצרים תרבות ואנחנו הגורם הקובע את המורשת שלנו ושל המשפחה שלנו.

ניצן ישראלי

speak

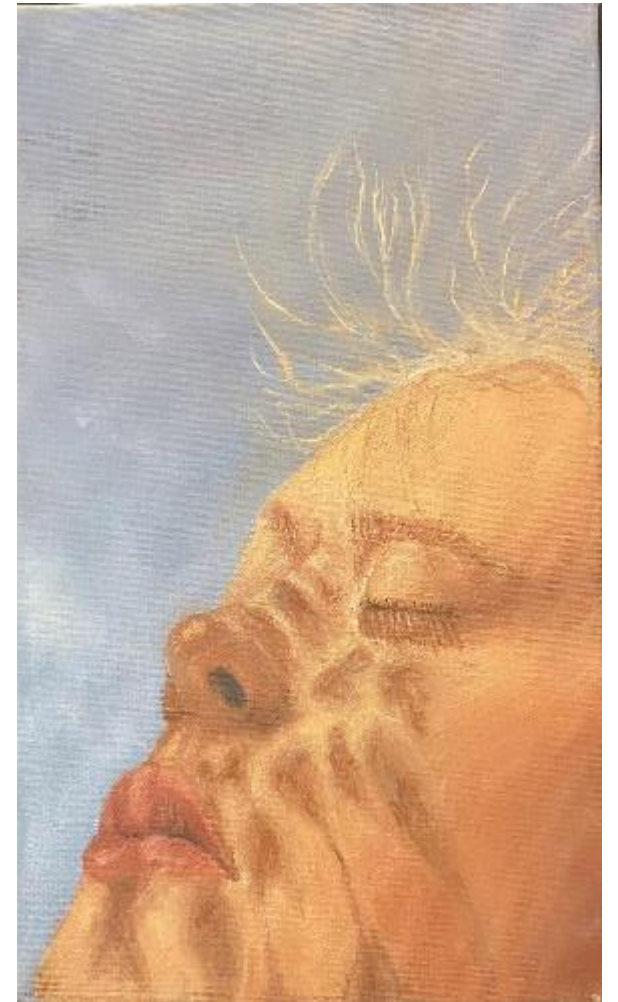
תיכון רמות ים מכמורת

ציורי שמן על בד ונייר, עבודות פורצלן.

עברה עלי שנה לא פשוטה, בה התמודדתי עם מורכבויות וקשיים. ההתגברות עליהם התכנסה לרגע המיוחד הזה. העברתי את מחשבותיי ורגשותיי ליצירות שעסקו במילה speak.

למילה הרבה משמעויות עבורי, אחת מהן היא הקושי שלי בלדבר דברים החוצה. הייתי ילד מופנם, שרצה לגרום לכולם סביבו להרגיש טוב, אבל באותו הזמן לא דיברתי על הדברים הקשים איתם התמודדתי ושמרתי אותם לעצמי. לקח לי זמן רב למצוא את המילים לקשיים האלו. באמצעות העבודות, אני רוצה לשתף אתכם בתחושות המתלוות לשתיקה. אמנם לא יכולתי לדבר במילים, אבל כן יכולתי להוציא את עצמי ומחשבותיי החוצה, דרך הציור והפיסול הקרמי.

ניצן ישראלי, speak

נעם ענבר

מלחמות

העמק המערבי, יפעת

עבודה תלת מימדית על משטח, קרטון, גבס, פימו, גזירי נייר, סאונד. 80 110 X ס"מ

מלחמה ובעיקר מלחמות דת מסקרנות אותי ומרגיזות אותי. בחרתי לעסוק בנושא זה תוך התייחסות לארבע תקופות שונות.

תקופת המרד הגדול - מלחמת היהודים הקנאים ברומאים, 70 לספירה. מסע הצלב הראשון - בירושלים 1099.

העיר מוסול - בה התחולל קרב בין המשטרה העירקית לדאעש, 2017. המלחמה בעזה - שמתחוללת עד עתה.

למדתי על שיטות הלחימה, הבנייה, בגדי הלוחמים והנשק ואותם עיצבתי מפימו. גזרי הנייר הקטנטנים, המפוזרים בצבעים המציינים את הבדלי הזירות, הם תוצאה של שנים רבות בהן אני נוהג לגזור ניירות כחלק מהתמודדות עם בעיות קשב וריכוז. בנוסף צירפתי סאונד בו אני מתאר את המצב הנורא שהשאירה המלחמה. הצופה מוזמן לסרוק את הקוד ולהקשיב.

נעם ענבר, מלחמות

נתנאל שמחה פרידמאן אנסומצניה כפר הנוער הדתי כפר חסידים

הדפסי עץ על נייר שקוף ועל נייר שחור.
רישומים פחום ורישום העט שחור על נייר
עבודה של הדפסי עץ בגודל X 100. 160
רישומים בגודל A3

מאז שאני זוכר את עצמי, אני מתקשה להירדם בלילות. שוכב במיטה, משתעמם ומחכה להירדם. ובבוקר - קשה לקום. כך מדי לילה. הפרעות השינה והקושי לקום בבוקר יצרו הרבה סיטואציות לא נעימות. חושבים שאני לא רוצה לקום ואני אדם עצלן. דרך הפרויקט רציתי להראות לעולם את החוויה שלי, עם מה אני מתמודד כל לילה.

בעבודתי רואים בניינים ונהר של דגים המפריד ביניהם. הבניינים - בסגנון ניו יורק (העיר שלא נרדמת, עיר שאני אוהב במיוחד) והדגים - שפמנונים (דג נוקטורנל - שלא ישן בלילות). שורות הבתים משני הצדדים מבטאים את המחשבות הבלתי-פוסקות שרצות אצלי בראש בלילות.

בעבודה השנייה - דיוקן עצמי. אדם אבוד ב- "תוהו ובוהו" האישי שלו - המחשבות והנפש נמצאות בסערה.

השתמשתי בטכניקת וודפרינט (הדפסת עץ). בטכניקה זו מגלפים את העץ, מעבירים עליו צבע ומדפיסים על הנייר.

עדי עינב אני מסיפור אחר התיכון לאומנויות, ירושלים

ציורי שמן, אקריליק, פסטל שמן וסרט דבק על בד, גדלים משתנים

אני הכלום והכלום זה אני. ציור הוא דרך עבורי לבטא רגש אבל לא רק רגשות פשוטים ויחידים, אלא תרכובת של רגשות שמייצרת תחושה ספציפית ואינדיבידואלית אצלי ואצל המתבוננים.

הציורים מביעים את נקודת המבט שלי ואת הזווית דרכה אני רואה רגעים בחיים, שמשתנה בהתאם לסביבה בה אני נמצאת. רגעים חולפים ללא משמעות, אצלי זה עולם ומלואו. יש רגש וקסם בכל שניה שחולפת ובכל אירוע, לא משנה כמה מינורי הוא נראה לנו.

השימוש שלי בצבע מבטא את קשת הרגשות ותקופות שונות בחיי מיוצגות בצבעוניות שונה. גם השימוש שלי בזוויות שונות והתוכן אותו אני בוחרת להעביר לקנבס, אלו רגעים פשוטים החרוטים אצלי בראש, רגעים שלעולם לא ארצה לשכוח. עבודה זו היא מבט מתוך העיניים שלי, הדרך בה אני רואה את החיים ואת היופי

עדי עינב
אני מסיפור אחר

עדן טישאור שיקום?

דרכא נופי גולן, קצרין

טכניקה : פחם על גיליון נייר

גודל : 50, 70, 100 x 70cm בעבודה חמישה חלקים

הכל החל לפני שנה. מנערה רוקדת, מלאת עשייה ואנרגטית, מצאתי את עצמי בערב אחד גורלי בו הכל השתנה והתאשפזתי. ברגע אחד חרב עולמי, איבדתי את כל מה שהיה לי, הריקוד, התנועה וכמעט את הנשמה. האשפוז ארך חודש שלם בו לא יכולתי לקום מהמיטה, כל רצון לתנועה היה בגדר חלום. במהלך האשפוז עברתי בדיקות רבות. כל בדיקה הייתה סיוט. הרגשתי חוסר אונים, השפלה ותסכול. למרות זאת השתדלתי לשמור על אופטימיות ולהראות כלפי הסביבה שאני בסדר, לשמור על המוטיבציה להשתקם.

שיקום? אלמנט של ספק, מפני שבסופו של דבר נשארתי עם חוויות מורכבות שאותן לא אשכח לעולם. לא שלטתי, נשלטתי. לא הובלתי, הובלתי. חוסר אונים.

עדן טישאור
שיקום?

עומר גבריאל
לא רק פנים
ביה"ס אורט אורן עפולה
אקריליק על נייר, 50/60

אם הייתי מתארת את הפרויקט שלי
במילה אחת, אני חושבת שבהתחלה
המילה הראשונה שהייתה עולה בראשי
היא "משפחה". אבל ככל שהתקדמתי
בתהליך יצירת הפרויקט, נזכרתי בדבר
הראשון שעשיתי בתהליך וזה "עשרה
דברים שאת אוהבת או עושה" ואני
חושבת שהנושא הוא באמת עומר
גבריאל.

עידו לוי

צילום רחוב – אנשים שקופים

הגימנסיה העברית ירושלים

צילום, הדפסה על נייר, שני צילומים 91×61 שלושה צילומים
50×40

העבודה היא מקבץ צילומי רחוב ירושלמים של אנשים שקופים. היא קשורה למקום בו גדלתי, אני חי בסביבה מלאת אנשים "שקופים". גדלתי בשכונה מלאה "אנשים שקופים" ואני מרגיש שייך וחלק מהם.

מטרת העבודה להביא לקדמת הבמה אנשים שאנחנו לא יוצרים איתם קשר עין ומתעלמים. הדמויות לא יוצרות קשר עין עם המצלמה, כדי לבטא את הסיטואציה בה אנחנו מתעלמים מהן, מתוך אי נעימות או מחשבה שאם נתעלם, הם לא ירגישו ששופטים אותם. בכל פעם שיצאתי לצלם, גם כשחיפשתי נושאים חדשים, לבסוף מצאתי את עצמי הכי מחובר ומקושר לתמונות מהשכונה שלי, מהבית שלי ולאותם אנשים שקופים.

עינבל בר ארז

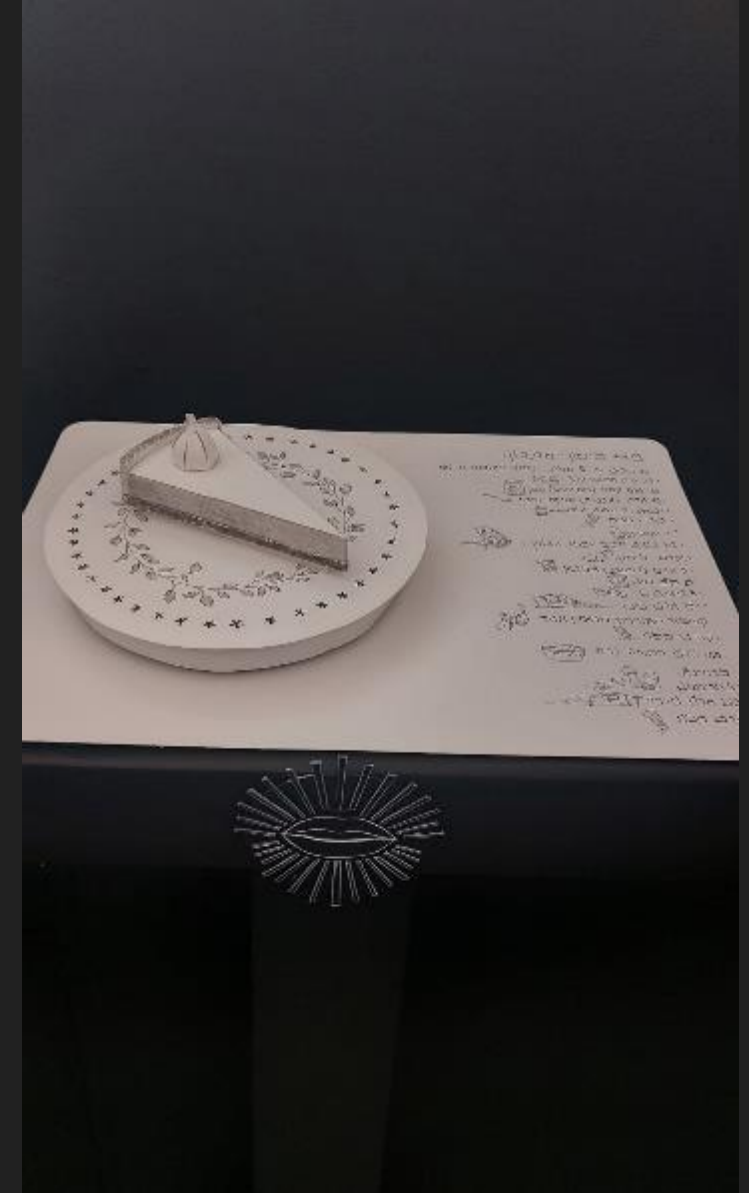
בך נוגע

קריית חינוך שחר מעיין

רישום, קיפולי נייר, חיתוך, אלקטרוניקה, בד, עץ, פלסטיק וצבעי מים.
גודל: חלל 2.5×2.5 מ"ס 39 ;

עבודתי היא המחשת חוויות אישיות שלי דרך החושים בצורה אינטראקטיבית. בחרתי לעורר את הזכרונות והתחושות שלי דרך גירוי של חמשת החושים ומשם הבחירה בפורמט אינטראקטיבי - מאחר והעבודה סובבת סביב חוויות אישיות גם היא עצמה חוויה. כל חוש מוצג בתוצר המשמש "תחנה": שמיעה - ניתן להיכנס אל קופסת השמיעה ולהאזין לשיר שמתקשר אצלי לרגע אישי ומיוחד. ריח - רצוי להתקרב לתוצר ולהריח את תמצית הריח שהתאמתי לו. ראייה - בעזרת פירוק לשכבות של איורים, הצלחתי לשחזר רגע שנצרר בזיכרוני. טעם - ניתן לראות את החתיכה האחרונה של העוגה מאותו רגע מיוחד. מישוש - רצוי להוריד את הידיים מהמתקן ולהניחן על כתפיו של הצופה. בעזרת הכובד והמגנטים בקצוות הידיים נוצרת חווית חיבוק. את החוויות האישיות שלי לא פירטתי בעבודתי, מאחר ואני מאמינה שמספיקה רק "טעימה קטנה" מהחוויה וכבר נוצרת משמעות.

זיכרון חושי - בָּךְ נוגַע, ענבל ארז

עינבל בר ארז
בך נוגע

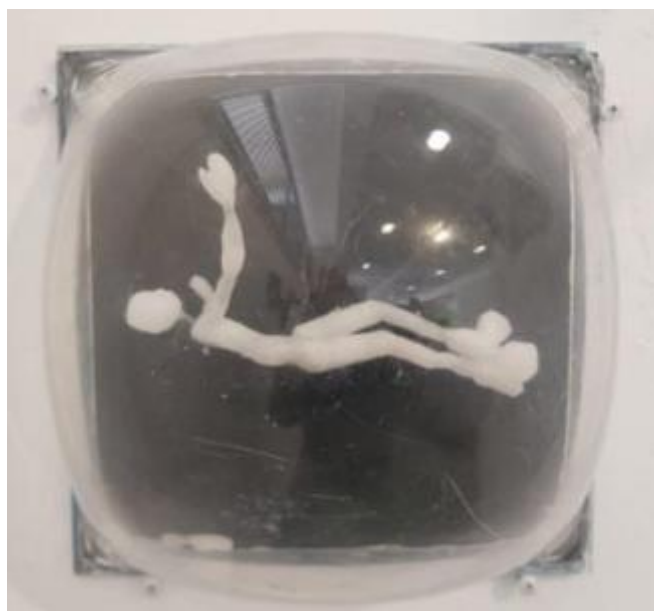
עמנואל חירות הבעת פחד לא רציונלי באמנות בית ספר העל אזורי תפן

טכניקה מעורבת חומרים שונים
גודל: 30סמ' / 25 סמ'

פחד הוא רגש חזק המונע מהאדם לתפקד בצורה תקינה ופוגע באיכות חייו. הפחד משתלט על האדם, גורם לו לדמיין תרחישי אימה ואינו מאפשר לו לחיות את חייו בשלווה. לעיתים זה פחד מדבר מוכר וביתי שעובר הזרה - נהיה זר לנו לרגע מסויים. בתהליך העבודה אני מעלה ומציגה פחדים מהילדות, המעלים זיכרונות ותחושות שקשורות לסיטואציות דומות אצל הצופה. בעבודה העיונית בחרתי לחקור שלושה אמנים הקשורים לנושא: אסי משולם, הירונימוס בוש ולואיז בורז'ואה.

עמנואל חירות
הבעת פחד לא רציונלי
באמנות

ענבר בן-ישי

שייקה

ביה"ס עירוני א' לאמנויות ת"א

2/1.2 מ', צבע קיר, גיר וצבעי אקריליק על קרטון כוורת
גיליון, מסקינטייפ על בריסטול שחור

"חיים ללא דאגה כמו כאן לא יהיו לי אחרי שאשתחרר. אתמול בלילה לא הצלחתי להירדם וחשבתי המון על העתיד, מה באמת לעשות "כשאהיה גדול"... למרות שחשבתי חזק לא הגעתי לכלל החלטה מגובשת... אני יכול לחתום קבע ולהשתחרר אל"מ ואח"כ לפרוש ולהיות אישיות חשובה באיזו משרה נעלה... אבל זו סתם הבזקה במחשבה... העיקר הוא שמעסיקים את המוח במשהו, פרט לגעגועים אליכם."

24.12.69, מסבא שלי אל משפחתו, ארבע שנים לפני שנפל במלחמת יום הכיפורים. אני נכדתו הבכורה, בתו של הבן היחיד, שנראית כמו העתק נשי שלו. העבודות שלי מוקדשות אליו, אל אבא שלי, אל סבתא שלי ואל דודה שלי, אחותו הקטנה.

עומר גורודצקי

סדרי עולם

בית הספר עירוני ה' ע"ש יצחק נבון

וידאו משולב מרחב – אנימציה מוצגת על שני מסכים, על גבי מבנים (מרחב - רוחב 1.50 X אורך 2.50 שטח רצפה)

בני אדם יוצרים סדרים. הם זקוקים לסדר כדי לאפשר חיים אידיאליים. מה שהחל בסדרים קטנים כמו שבטים או קבוצות קדומות שיצרו כללים וחוקים לעצמם, התפתח עם הזמן למערכות סדר עצומות כמו תרבויות, דתות, מדינות ואידאולוגיות.

בחלקה התחתון של העבודה, שני מבנים שחורים ובחלקה העליון, שני סרטונים. שני המבנים צומחים מהרצפה, מאי הסדר, וככל שעולים בגובה, הסדרים משתנים ומתפתחים. בכל סרטון מופיע מערך סדר - אידיאולוגיה. בכל אידיאולוגיה, יש ערכים המנוגדים לזו העומדת מולה. ההתנגשות ביניהן שוברת את הסדר ומדרדרת את האנושות חזרה לאי סדר שבא ליד ביטוי בשיפועים ובנפילה כלפי הרצפה בין המבנים.

שתי האידיאולוגיות שבחרתי להציג הן: נאציזם וקומוניזם. בניגוד לקומוניזם שביקש לאחד את העולם תחתיו, הנאציזם ביקש לבדל עצמו ולהציג את עליונותו.

בשני סרטוני האנימציה המחשתי באופן רעיוני ומופשט, כל סדר לפי תכונותיו השונות. את המפגש ביניהן בחרתי להציג באופן ממשי באמצעות מדרון ובסופו פתח צר מאוד שאינו מאפשר גישור.

עידן קורן קצוות פרומים מבואות עירון

אקריליק על דיקט X240, 110, חימר, עפרון על נייר X2535

בשלב מאוד התחלתי בעבודה על הפרוייקט הבנתי שהוא יכיל במרכזו שקשוקה. נמשכתי לצבעים החזקים, לצורות ולכתמים, למעברים ביניהם שיוצרים את האשליה שהם מרחפים זה לצד זה, כמו ציור מופשט. הרגשתי את הבעבוע, הערבול והבאלגן. חשתי שזהו ביטוי למציאות בתוך מלחמה בוערת, מבעבעת, מבולגנת מעורבלת. ניסיתי לצייר שקשוקה בענק.

בתהליך העבודה נעתי בין הרצון לדייק את הפרטים שבצילום, לתחושה המטושטשת, הבוערת שניסיתי להעביר. לא ידעתי מתי לעצור ומתי להמשיך. נשארתי עם ציור של שקשוקה, עם קצוות פרומים, כמעט מוכנה, אבל גם כמעט מתפרקת.

במקביל, התחלתי לעבוד גם עם חימר. ניסיתי לגרום לו לזרום, להיות כמעט אש, או רוח, או אבן, שיבעבע, כמו התחושות. ביטוי נוסף לקצוות הפרומים מופיע ברישומי עננים, תחושת ריחוף מלווה את תהליך הרישום, שרק בסופו מתגלה הדימוי.

עידן קורן קצוות פרומים

סרחאן ע'זאל
חיים ללא מחסומים
תיכון למריג' נחף
אקריליק על קנבס, 50/60 ס"מ

כנערה צעירה יש לי הזכות לחיות בכבוד
ללא מכשולים, מחסומים והגבלות. אני רואה
ילדים רבים מהגרים, שנאלצים לעזוב את
מולדתם למדינות אחרות, בחיפוש אחר
חיים הוגנים יותר.

בציור ניתן לראות רקע של גווני אפור
המבטאים בלבול וחוסר וודאות. הגדר שציירתי
עם חוטי התיל, מגבירים את הפחד ואי
הוודאות.

האם יגיעו לארץ טובה יותר?

פלאג קדם

חדר לא גמור

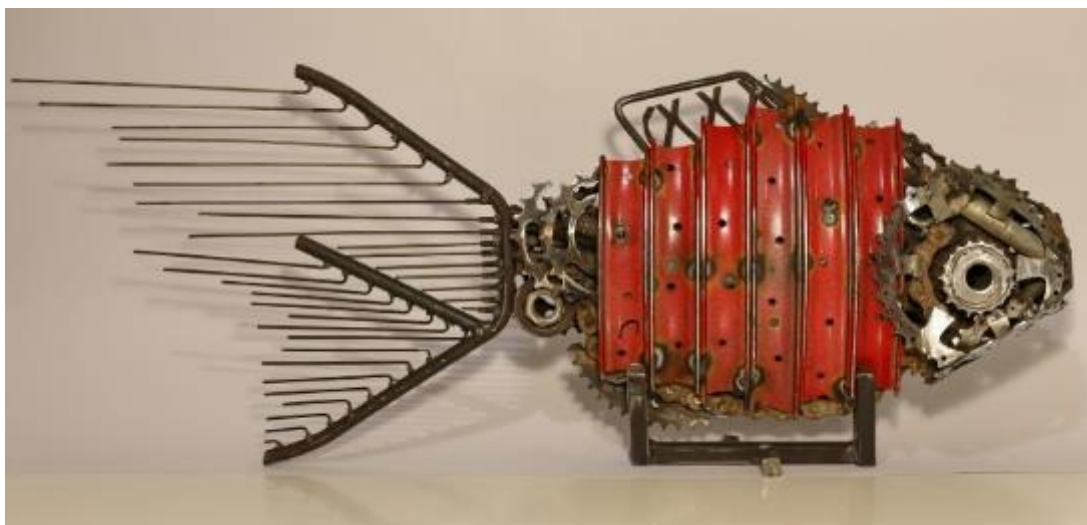
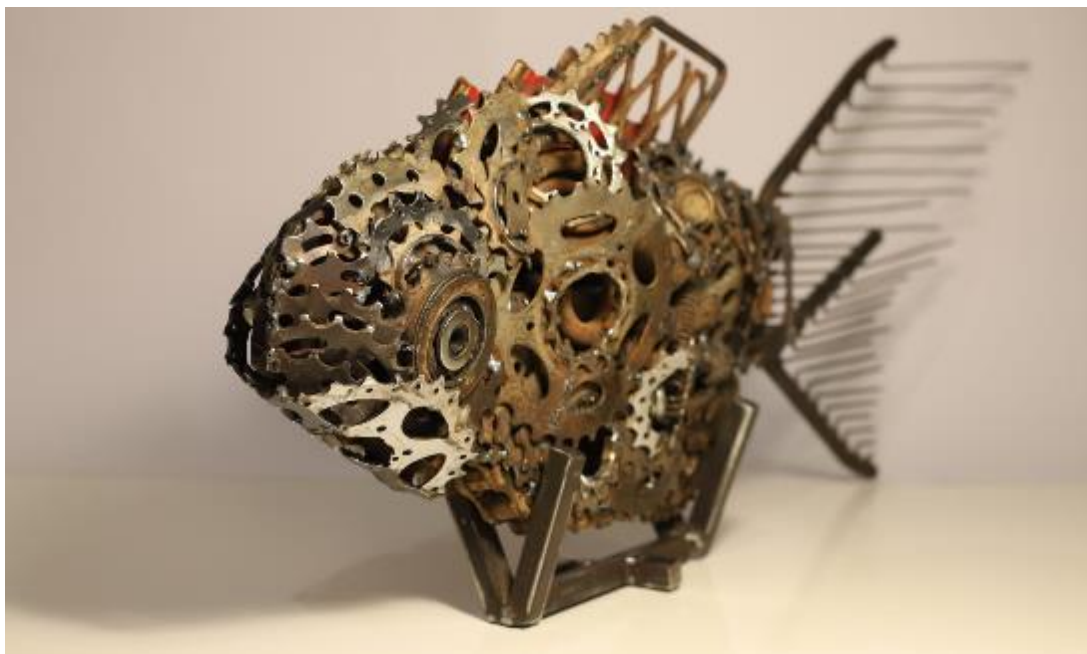
בית הספר עירוני ה'

ע"ש יצחק נבון

פוטומונטאז' ממוחשב (0.70 X2.00)

הפרויקט שלי עוסק בעובדה שאני מתחיל דברים ולא מסיים אותם.

יש לי נטייה לדחות דברים, לא לסיים אותם ולחוש אכזבה וייאוש. כשאני מתחיל דברים אני מרגיש מלא באנרגיות, אך אז מתחילות נפילה ודעיכה ובעקבותיהן הפסקה של הפעולה. התוצאה: תחושות של תסכול, ויתור עצמי ותחושה חזקה של נפילה מצוק אינסופי...
בחרתי לבטא את תחושותיי בטכניקת הפוטוקולאז' של דיוויד הוקני, שבחר להסתכל על המציאות בצורה שונה, והשתמש בפרספקטיבה הפוכה ובטכניקות המעוותות את המציאות. בהשראתו צילמתי צילומים רבים של החדר שלי. חיברתי את הצילומים באופן שקצוות היצירה נראים לא גמורים. התמונות גם מחוברות בטלאים ובחיבורים "לא מושלמים" כדי להדגיש את "חוסר סיום העבודה".
העבודה מורכבת מחמישה חלקים הנעים בין סדר לבלאגן, בין ההתחלה של דברים לנפילות. יצרתי אזורים רגועים ומסודרים ולעומתם יש אזורי בלאגן ואי סדר. מבנה היצירה שואב מ הגרניקה של פיקאסו. הגרניקה מדברת על מלחמת האזרחים בספרד ואני מדבר על המלחמה הפנימית שבי.

צביאל פלאי

מדגה

שק"ד-דרכא, שדה אליהו

רדי מייד: ריתוך חלקי מתכת שונים, מידות 12 ס"מ x 18 ס"מ

אני עובד בענף המדגה בקיבוץ ואני מאוד מחובר לעבודה הפיזית. הקושי הפיזי בעבודה מביא איתו סיפוק גדול. החלטתי לפסל דג (בטכניקת רדי-מייד) מחלקי מתכת שונים שמצאתי. בחרתי בטכניקת ריתוך, שגם היא עבודה פיזית ומאתגרת. מצד אחד נראה פסל הדג בשלמותו ומצידו השני, ניתן לראות את החלקים ממנו הוא בנוי.

בקיצ' שעבר זכיתי לעבוד במדגה יחד עם שובל יעקב ז"ל שנרצח במסיבת נובה ברעים. אהבתי לעבוד עם שובל וללמוד ממנו את העבודה.

עבודה זו מוקדשת לזכרו של שובל

קמה לוגר
כמו צמח בר
בית הספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור
4 הדפסים צבעוניים, בטכניקה של חיתוך לינול

הפרחים מסמלים עבורי חיבור לטבע, שמחה וחיים.

סדרת ההדפסים שיצרתי, מבוססת על דימויים של פרחים מהסביבה בה גדלתי, למרגלות הר הכרמל: כלניות הגדלות בחודשי החורף על הכרמל, נרקיסים הפורחים בשדות ליד ביתי, הסחלבים שסבא שלי גידל בחממתו במשך שנים וצמח הצבר הגדל בגינה שלי. היה לי חשוב לבחור פרחים הגדלים בסביבה הקרובה אליי, כדי להביא לעבודה את הטבע בתוכו ולצידו גדלתי.

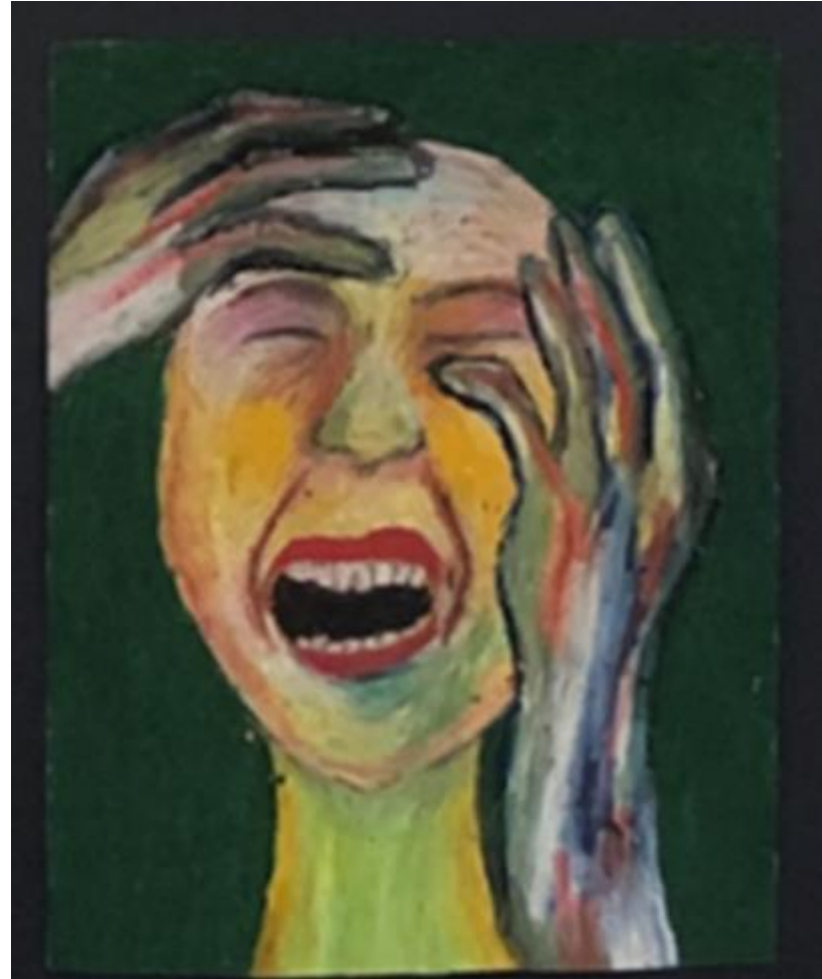

רוני גל

עצב

הגימנסיה העברית ירושלים

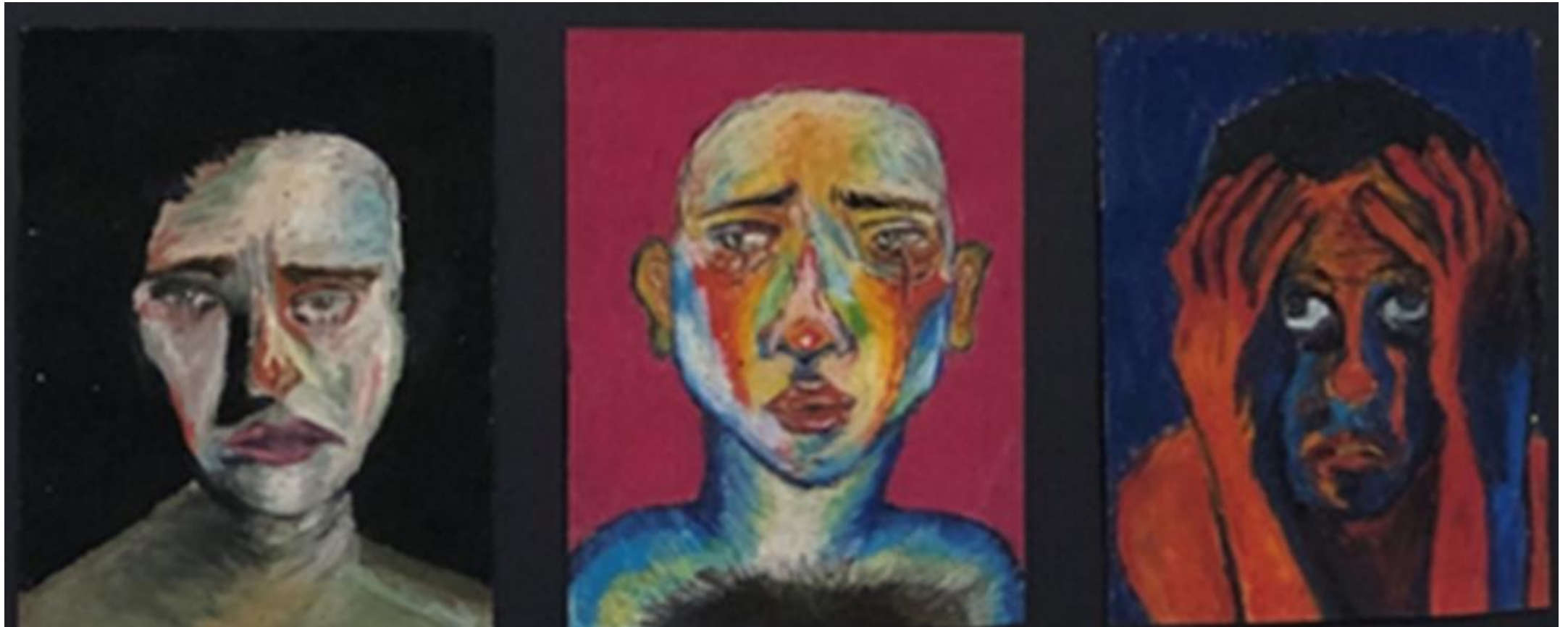
6 ציורים, גיר שמן על קרטון. גודל נייר 35x25 סמ

המשפט המצמרר הותר לפרסום הוביל אותי למחשבה שבמציאות בה אנו חיים, המכנה המשותף לכל הוא הכאב העמוק, אותו רגש שמלווה אותנו מאז השבת השחורה, בחרתי לצייר דמויות מופשטות המביעות כאב וחרדה. כשהתחלתי את ציור הדמויות הקודרות והכואבות, לא העליתי בדעתי שיום אחד אזדהה איתן ככה.

ב 10.3.24 במהלך הלחימה בעזה, נהרג אחי הגדול מיכאל כאשר שירת במילואים. העצב והכאב הגיעו גם אליי. עכשיו גם לי יש שכול. שכול פרטי ואישי. המלחמה הארורה הזאת הגיעה גם לבית שלי.

רוני גל, עצב

רוני לוי בגן העדן של ילדות...

הגימנסיה העברית ירושלים
שמונה ציורים, 20 X 20 ס"מ, אקריליק על קנבס

בעבודתי בחרתי פרטים מסוימים המעלים זיכרונות משפחתיים מילדותי.

אני מסתכלת על הילדות שלי כתקופה מאוד מאושרת ושלווה, וככל שאני מתבגרת, אני מבינה עד כמה הילדות שלי עיצבה את האדם שאני היום.

בחרתי לצייר את הבית שלי בו אגרתי רגעים עם המשפחה הגרעינית שלי.

כמו כן ציירתי זיכרונות מאיטליה, בה ביליתי בחגים ובחופשות עם סבי וסבתי מצד אמי. חלק מהציורים כוללים חפצים מהבית של סבא וסבתא מצד אבא שלי, דרכם למדתי על מנהגים תימניים.

רועי אור-לוי המחשה של זמן

תיכון אורט ע"ש נעמי שמר, גן יבנה

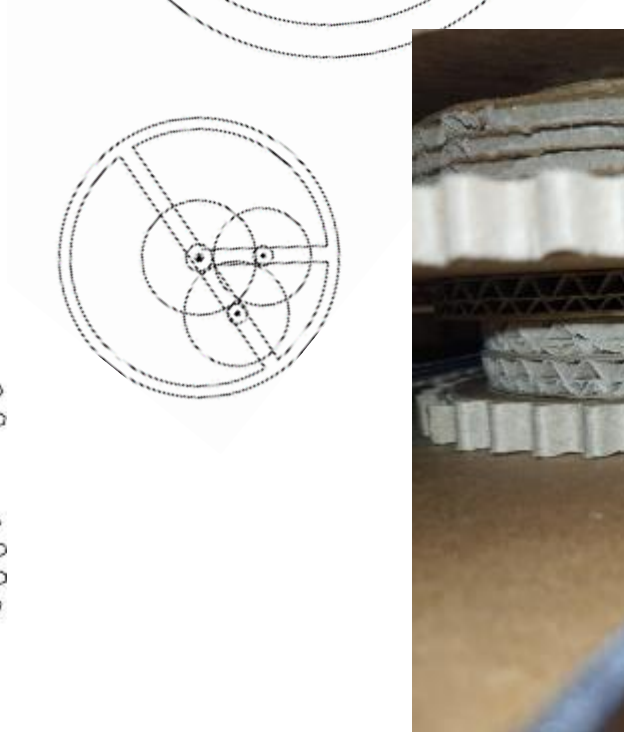
מדידה, חיתוך מדויק של צורות מקרטון בעוביים שונים, ידית וצירים מעץ

מאז ומתמיד אהבתי את הקונספט של הזמן, במיוחד את ההמחשה שלו באמצעות שעונים מכניים ותמסורות גלגלי השיניים בתוכם.

בתמסורות יש מגוון גלגלי שיניים בגדלים שונים, המסתובבים בכיוונים ובמהירויות שונות.

זהו מעין בלגן כאוטי הנובע מארגון המשתלב לסיבוב אחיד של המחוגים. כמו שהזמן עצמו מורכב ממגוון סיטואציות ומקרים שונים, שכולם חלק מציר אחד ואחיד של זמן.

העבודה היא דגם מקרטון של שעון מכני שיש בו מערכת גלגלי שיניים חשופה. כאשר מסובבים את הידית ניתן לראות את המחוגים ואת הגלגלים מסתובבים במהירויות שונות. בעבודה אני מראה את האהבה שלי לשעונים ומשחזר את האפקט של כאוס מאורגן, המתאחד לתנועה מתואמת של המחוגים.

רון גלזר התקווה תיכון רוטמן אשל הנשיא צילום

הפרויקט שלי עוסק בצילום
פרשנות אומנותית שלי על
המצב הכללי, המחשבות
והתחושות שלי מהשביעי
לעשירי. אני בחרתי את
הפרויקט הזה בגלל שאני
מאוד אוהב צילום ומאפשר
לי להוציא ממני את האומן
שבי. בחרתי לתעד את
סביבת מגוריי ואת הסביבה
הבית ספרית שלי.

רון גלזר

תיכון רוטמן אשל

הנשיא

צילום

התחדשות

זהו צילום שצולם בביתי.
הפריים הזה מסמל את
הניגודיות בין חיים למוות.
הוא דומה מאוד לפרח דם
המכבים. מצאתי את הפרח
הזה בין צמחים רבים
שהתייבשו והוא סימל
עבורי התחדשות. בפרח
חיי בסביבה מתה עם
תקווה וציפייה שיהיה טוב
יותר בעתיד.

רעות פילוסוף

כאב

בית ספר אמירים כפר ורדים

אקריליק על קנוס, 60/40 ס"מ

הנושא בו עסקתי בפרויקט שלי הוא הכאב היכול להיגרם ממילים. לעיתים אנשים אומרים דברים או נותנים יחס פוגעני מבלי לשים לב לתוצאות הנגרמות בעקבותיהם. רציתי להראות את הרגשות הפורצים בעקבות כך.

יצרתי סדרת עבודות בטכניקה של ציור בשפכטל המקנה תוצאה לא מדויקת, גסה ואקספרסיבית, הנותנת ביטוי לאופי הרגשות המתפרץ. לקחתי דימויי גוף, לעיתים חלקי גוף שיש בהם הבעה של כאב ופורקן.

במהלך העבודה פרקתי את רגשותי אל הקנבס והצבע, דרך אופן העבודה הדינאמי עם שפכטל. תהליך העבודה איפשר לי גם להתבונן ביתר תשומת לב לאופן בו אנשים מדברים אלי ואף להעמיד גבול במקרה של פניה פוגענית.

שונית סקליארסקי זה הבית שלי אלוני יצחק

צילום מטופל בגדלים משתנים

לפני שנתיים התחלתי ללמוד בישראל
במסגרת תכנית נעל"ה. עליתי מרוסיה
בה חייתי 16 שנים, למדינה בה לא הייתי
מעולם. בשנתיים האלו גרתי בפנימייה, בלי
קרובי משפחה. שאלה אחת עניינה אותי בלי
סוף - איפה, בסופו של דבר, הבית שלי
עכשיו?

הבנתי שהטעות שלי הייתה לראות את הבית
כמקום מסוים. בשבילי הבית הוא קודם כל
זיכרונות. ה"בית" שלי לא קיים בזמן הווה, הוא
מורכב מדימויים מעורפלים מהעבר, אותם אני
לוקחת איתי ממקום למקום, מוסיפה זיכרונות
חדשים לזיכרונות ישנים. הבית שלי תמיד
איתי. הוא המקום שבו חיים הזיכרונות שלי.

שני שדה

סקיפר

תיכון בן צבי, קריית אונו

קולאז', רקמת אפליקציה

במרכז הפרויקט שלי נמצא חברי הטוב ביותר, אחי הקטן, הכלב שלי - "סקיפר".

בעבודה ביקשתי להראות עד כמה הוא היה דמות משמעותית בחיי, במהלך חמש עשרה השנים בהן ליווה אותי צמוד, עד מותו לא מכבר.

יצרתי מתמונות שלו קולאז'ים, להם הוספתי עבודת רישום בעפרון. כמו כן השתמשתי בטכניקת רקמה – "אפליקציה" – חיברתי קרעי בדים ששימשו אותו בחייו, באמצעות רקמה ויצרתי קפוצ'ון לזכרו.

מהקולאז'ים ומהרקמה נולד לו סקיפר חדש, חיבור בין דמותו הישנה לחדשה.

שירה זיתון "Lipstick on a pig"

רב תחומי עמל, עמק חרוד

שלושה ציורי אקריליק 50x35 ס"מ, טכניקה מעורבת 47x122 ס"מ

" "you can put lipstick on a pig, it's still a pig" בעברית -
"תוכלו לשים שפתון על חזיר, זה עדיין חזיר." זהו משפט מטאפורי
המשמש לתאר מצב בו אדם מנסה ליפות מצב מסוים ע"י הסתרתו
באמצעות משהו מלאכותי ושטחי, אך הדבר נשאר כפי שהוא.
באמירה זו משתמשים בין השאר גם בנושא דימוי גוף. משמעות
המשפט עבורי מתייחסת לדרכים בהן ניסיתי לשנות את עצמי
ולהסתיר דברים במראה החיצוני שלי באמצעות איפור, ציפורניים,
שיער ובגדים, כדי להסיח את דעת החברה, וגם את עצמי, מחוסר
הביטחון שלי. ועדיין מתחת לשכבות האיפור הרגשתי מכוערת, כי
ידעתי שהדברים האלה הם זמניים.

הדימוי העצמי הפך לנושא עיקרי בחיים שלי מגיל צעיר. כמו נשים
רבות בגילי, הוא השתלט על כל המחשבות והזמן שלי לתקופה
ארוכה מאוד. אני ממשיכה להשקיע כסף, מאמץ ושעות ארוכות
בניסיון להרגיש בנוח בגוף שלי, לשדר ביטחון עצמי, אושר וזוהר.

שחר ברק קדם ארוטיקה ורומנטיקה בית ספר אמירים כפר ורדים

עפרון ואקריליק על נייר, 35/25, 35/50, 35/50, 50/70

עבודתי עוסקת בארוטיקה ורומנטיקה.

במהלך השנה בדקתי את הקו הדק המקשר בין תשוקה לרומנטיקה. בחרתי לעשות זאת דרך התבוננות מעמיקה בפיסול הקלאסי בו מבעי הגוף אינם חד משמעיים. בחרתי בזוויות התבוננות פחות שגרתיות המביאות את המופע הגופני אל קדמת הבמה. ברישומים רציתי להציג את השאיפה של כל אדם באשר הוא, לחוות את היופי שברומנטיקה המובילה אל התשוקה והערך אסתטי שבה.

הציורים השונים מציגים את האסתטיקה שבעולם הדומם. מצד אחד, בכולם ניתן לראות את הזרימה והרכות אך מצד שני, אלו דמויות קפואות בזמן ובחלל - רגע לפני הארוטיקה המתפרצת.

בחרתי לייצג דימויים אילו באמצעות רישום בעיפרון המציג את האסתטיקה באופן מנוקר, והיופי הוא רחוק או בלתי נגיש.

עבורי היצירות מזכירות שהארוטיקה והרומנטיקה הן מרכיבים אנושיים המעניקים לנו כבני אדם עומק וכמיהה לקשר.

שחר ברק קדם
ארוטיקה ורומנטיקה

שלי סלינג

חקירה עצמית

רעות לאמנויות, חיפה

רישום באיפד והדפסה דיגיטלית, 50x60 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בחקירה עצמית מתקופת לימודי בבית הספר היסודי ועד לחטיבת הביניים. סדרה של חמש עבודות דיגיטליות בשחור לבן.

היצירה הראשונה מציגה אותי כילדה קטנה, כשנפשי מבוגרת בהרבה מגופי. ביצירה השנייה, ניסיתי להעביר את הגישה שהייתה לי כלפי העתיד, במעבר בין היסודי לחטיבת הביניים. היצירה השלישית עוסקת במפגש שלי עם מציאות שלא נחשפתי אליה כילדה קטנה. החשיפה לעולם האמיתי, השאירה אותי בתחושה קשה ופגיעה. היצירה הרביעית מדברת על כך שחשתי חשופה, נשפטת ומאוימת, בנסיעות יומיות בתחבורה הציבורית. היצירה החמישית עוסקת ברגשותיי בתקופת הקורונה. חשתי שאני טובעת בשעמום. ציירתי את עצמי בסביבה המזכירה קרקעית בריכה. בכל יצירותיי אני מוצגת בגופי הנוכחי, אך זיכרונות וחוויות ילדותי, בנו והניבו את מי שאני היום.

שושן ליבי לזכרו: יוסי והב

בית החינוך המשותף עמק החולה, כפר בלום
אקריליק על לוח עץ, גודל: עבודה גדולה (טרקטור) – X160 90 ס"מ עבודה
קטנה (סוס) – X120 70 ס"מ

הפרויקט עוסק בהנצחה של יוסי והב, חבר טוב של סבי וסבתי שנרצח בביתו בניר עוז ב-7 באוקטובר. יוסי אהב לצלם, לטייל, לצחוק, השאיר אחריו אישה ושלושה ילדים. מתוך עשרות התמונות שצילם בחרתי שתיים שהתחברתי אליהן.

הציור הראשון על פי צילום של טרקטור חורש. בחרתי בו כי הוא מראה פשטות וחופש, חיבור ואהבה לאדמת הארץ, נקודת אור ותקווה שאנחנו עוד נחזור לשם ונשתקם. הציור

השני על פי צילום של סוס בשדה פתוח. בחרתי לצייר על פלטות עץ כי התחברתי לטבעיות שלהן.

לזכר יוסי והב ז"ל, בן 65 במותו חלל פעולות איבה ולזכר כל הנרצחים והחללים שנפלו ולהשבת 128 החטופים שיחזרו הביתה במהרה.

שיר גולדשטיין

הזנחה

בית הספר מעיין-שחר

שמן ואקריליק על עץ, גודל: 2 ציורים X30 20 ציור X3030

כשהתחלתי לחקור את נושא ההזנחה, פניתי למשפחה וחברים. שאלתי אותם שאלות על דברים שהוזנחו בחייהם או במדינה. התשובות של הנחקרים על שאלות שלא היו קשורות לחייהם הפרטיים, אלא לחיי הכלל, היו מאוד דומות ורובן עסקו במלחמה.

לגבי עצמי, הבחנתי בכך שאני מזניחה את הלימודים ולעיתים אפילו את הפרויקט הזה. בהמשך החיפוש, מצאתי שאין אומן שלא מזניח חלק מיצירותיו ולא מסיים אותן מתוך איבוד עניין, הסחות דעת, מחסור בזמן וכדומה.

הציורים הם העתק של תמונות שצילמתי. אלו תמונות שנראו לי מעניינות ויפות גם אם הן תמונות של זבל. הפרויקט הזה הוא התירוצ שלי לצייר אותן, במקום להזניח את הצילומים בגלריה של הטלפון.

במהלך העשייה חוויתי המון רגעים של ויתור, רציתי להזניח את הפרויקט, אבל בכל זאת המשכתי ועבדתי קשה. אולי בגלל זה העבודה שלי נראית מוזנחת ולא גמורה ואולי זה חלק מהרעיון וחלק מהנושא.

שירי דניאל
זיכרונות צרובים
אלוני יצחק
צריבה על עץ X2420

בחרתי להתמקד באירועים שנצרכו לי בזיכרון, של מקומות בהם ביקרתי ואנשים חשובים מהחיים שלי. אני זוכרת את החוויות הללו, גם בגלל הצילומים שנשארו לי למזכרת. כשאני שואלת את עצמי כיצד מתעצב הזיכרון של האדם לגבי אירועים אישיים, התשובה לזה יכולה להיות בדרכים מגוונות ומורכבות. הזיכרון שלי מאותם אירועים קשור ברגשות רבים. בחרתי להתמקד בחוויות טובות שחלקן גם מהולות בעצב ובגעגוע. בחרתי לצרוב מחדש אותם רגעים ותחושות שרציתי לשמר.

שירי דניאל , זיכרונות צרובים

תמר אטיאס הצורה של מחשבה

בית ספר אמירים כפר ורדים

גבס, טחב, שרשרת ברזל, נייר ותאורה

מאז ומתמיד הרגשתי שאני לא מצליחה להסביר את מה שאני חושבת ומרגישה, שיש לי קושי לבטא את עצמי בעל פה ובכתב. איני מצליחה להעביר את התחושות והרגשות שבי, בצורה מילולית ומדויקת. בגלל קושי זה יש לי תחושה שאנשים לפעמים אינם מבינים אותי.

המוח הוא איבר שעדיין רב הנסתר על הגלוי לגביו והוא אחראי על תפקודי הגוף השונים. בעבודות הפיסול ניסיתי להציג ניסיונות שונים לתקשר עם הסביבה והקושי הקיים בכך. בתהליך העבודה התנסיתי בהעברת מסרים באופן שונה, דרך השפה החזותית האומנותית שאינה מילולית.

תמר אטיאס, הצורה של מחשבה

תמר פרל נוף ילדותי

תיכון מעלה רמות טומשין, גולן-קצרין
שמן על עץ

במהלך הילדות אנו עוברים שלבים רבים של התפתחות, גופנית ונפשית, מתמודדים עם אתגרים ומגלים את עצמנו ואת מקומנו בעולם. עבור רבים מאיתנו, הילדות היא תקופה שיש בה נאיביות ותמימות. עבור אחרים, הילדות עשויה להיות תקופה קשה ומאתגרת. אנחנו עשויים להתמודד עם קשיים המשפיעים על תפיסת עצמנו ועל תחושת הביטחון שלנו. בחרתי להתמקד בגרסאות השמחות שלי.

עבודתי עוסקת בשינויים שעברתי במהלך ילדותי. ניסיתי להבין כיצד הם עצבו את האדם שאני היום. השתמשתי בצבעי שמן המתייבשים לאט יחסית, מה שאיפשר לי זמן רב יותר לעשות שינויים ביצירה. שילוב הגירים הצבעוניים הוסיף מימד של עניין ומשמעות כפולה.

אני מאמינה שאמנות היא כלי שיכול לעזור לנו להבין את עצמנו ולהבין את העולם סביבנו. היא מאפשרת לנו לבטא רגשות ומחשבות שקשה להביע במילים, ומעניקה לנו דרך להתמודד עם חוויות קשות ולרפא פצעים.

תמר פרל- נופי ילדות

